

Nr. 45

John
TEMPLAR

35 ct.
fr. 5.95

Belevenissen van een gentleman-avonturier



DE HAREM VAN YABORI

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

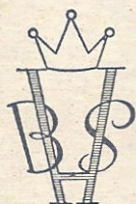
Nadruk verboden

In deze serie is nog beperkt verkrijgbaar op aanvraag:

- Nr. 16 – De Overval op de First-State-Bank
- Nr. 17 – Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 – Een Strijd vol verrassingen
- Nr. 19 – Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 – De Rovers van het Himalaya-Gebergte
- Nr. 21 – De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 – Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 – In de Greep van het Kwade
- Nr. 24 – Het Huis in de Mist
- Nr. 25 – De Strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 – Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 – Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 – Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 – De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 – Nacht in San-Remo
- Nr. 31 – De vervloekte Diamant
- Nr. 32 – De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 – De lachende dood
- Nr. 34 – Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 – De Tempel des Doods
- Nr. 36 – Avontuur in Singapore
- Nr. 37 – Het debuut van de Octopus
- Nr. 38 – De Octopus ontmaskerd
- Nr. 39 – Het einde van de Octopus
- Nr. 40 – De terugkeer van Dr. Cheng
- Nr. 41 – De juwelen van Prins Sari
- Nr. 42 – Templar contra „Templar”
- Nr. 43 – Het Vinger Mysterie
- Nr. 44 – De Gouden Baori
- Nr. 45 – De Harem van Yabori

In voorbereiding:

- Nr. 46 – De echo van het oerwoud



UITGEVERSBEDRIJF

SPUISTRAAT 9 – TEL. 114096 – DEN HAAG – GIRO 532216

VOOR BELGIË

DE INTERNATIONALE PERS · ANTWERPEN · Kortemarkstraat 18 · TEL. 95895

De Harem van Yabori

HOOFDSTUK I.

Waarin de elementen een slag op leven en dood leveren met de „Hurricane” en de veronderstelling geopperd wordt dat een krokodil zou kunnen kwaken.

De slanke gestalte van de pijlsnelle „Hurricane”, het door atoomkracht gedreven vliegtuig van John Templar, schoot als een vuurpijl door het nachtelijk duister van Midden-Afrika. Zwarte slagregens sloegen fel tegen de metalen wanden en de kleine ruitjes en ontembare rukwinden slingerden de machine tijds meerdere honderden meters uit de koers. Als een verschrikkelijke furie rommelde onophoudelijk de zware donder en joegen veelkleurige bliksemstralen door het dikke wolkendek, dat het toestel aan alle zijden insloot.

In de cockpit zaten John Templar, de gevreesde gentleman-avonturier en meester-inbreker, en zijn trouwe, onafscheidelijke bediende James. Templar hanteerde de stuurknuppel en trachtte zijn blikken door de Egyptische duisternis te boren, terwijl James alle mogelijke moeite deed om via de radio contact te krijgen met een of andere luchthaven. In de cabine zat Maryse Choisy, Templar's intieme vriendin, de ene sigaret na de andere te roken. Haar blanke vingers trommelden nerveus op de armleuning van de lederen fauteuil, terwijl haar zenuwachtige blikken onophoudelijk door de kleine, vierkante ruitjes naar buiten dwaalden. Ze voelde zich allerminst op haar gemak. Ondanks de geruststellende bewering van John, dat er niets te vrezen viel, kon ze het voor gevoel van een naderend onheil niet van zich afzetten. Ze voelde hoe het toestel van links naar rechts geslingerd werd en bijkans onbestuurbaar was. En het was nu reeds meer dan een half uur geleden, dat John voor de laatste keer bij haar geweest was. Een half uur geleden was hij weer naar de cockpit teruggekeerd om het stuur over te nemen van James, die bijna niet opgewassen was tegen de medogenloze natuurelementen.

Plotseling stond ze op. Ze doofde haar sigaret uit en begaf zich steunend en voetje voor voetje naar de deur van de cockpit, die ze wild openrukte.

— John...., schreeuwde ze.

Maar de avonturier hoorde het niet. Hij zat ingespannen door de grote ruiten te kijken. Op zijn oren stond een koptelefoon, die anderhalf uur geleden opgehouden had berichten door te geven. James was nog steeds bezig contact te zoeken, doch zijn pogingen schenen vruchteloos te blijven. Maryse duwde het deurtje van de cockpit weer voorzichtig dicht en begaf zich langzaam naar het kleine keukentje om wat verse koffie te zetten. Deze bezigheid gaf haar enige afleiding en voor een kort ogenblik was ze in staat te vergeten, in welke paniekstemming ze kort te voren nog verkeerd had. Vooral daar het koffiezetten haar niet zo erg gemakkelijk afging. Herhaaldelijk tuimelde ze tegen een der wanden van het kleine vertrek; dan weer viel er een plastic kopje of schotelletje op de grond, terwijl het vaatwerk wild aan de nikkelen haken slingerde en de keuken op een mallemolen deed gelijken.

Met behulp van een electrisch kookplaatje wist ze het water kokend te krijgen en weldra was de koffie gezet. Ze goot de bruine vloeistof in een hoog smal kannetje, voegde er suiker en room aan toe en keerde dan terug naar de cockpit.

Templar zag plotseling het kannetje voor zijn ogen dansen en toen ontwaarde hij de blanke hand van zijn vriendin. Er gleed een glimlach over zijn bezorgd gelaat en dankbaar vatte hij het kannetje aan en zette het aan zijn lippen terwijl zijn andere hand vast om de stuurknuppel bleef liggen. Na enkele teugen genomen te hebben reikte hij het ding aan James, die het gretig aannam en ledigde. Maryse wilde iets vragen, doch de beide mannen hadden hun blikken weer afgewend en concentreerden al hun aandacht op hun bovenmenselijk werk, dat drie mensenlevens zou moeten redden.

— Blijft de radio zwijgen? vroeg Templar na enige ogenblikken.

— Ja, sir, antwoordde de reus naast hem. Er

schijnt iets met de antenne niet in orde te zijn.

— Heb je enig idee waar we zitten? vroeg Templar opnieuw.

Het bleef even stil, toen antwoordde James:

— We zijn een aardig eind uit de koers geslagen. Volgens mijn schatting moeten we ergens boven de Belgische Congo zitten.

— Zouden we zover naar het Westen afgedreven zijn?

— Ik meen van wel, sir. Doch ons kompas luistert ook niet al te zuiver meer.

Templar wierp een blik op de hoogtemeter. De naald slingerde tussen de 2100 en 2200 meter en bleek ook al niet meer zuiver te werken. Het zweet parelde de avonturier op het voorhoofd, de kleren plakten aan zijn lichaam en zijn ogen deden pijn van het turen in die ondoordringbare duisternis. Het hemelwater spoelde tegen de ruiten en soms kreeg men de indruk onder water te vliegen.

— Er zal niets anders opzitten dan een noodlanding te proberen, James, sprak Templar na enige tijd.

— Een noodlanding, sir? herhaalde de reus verwonderd terwijl hij zijn meester niet begrijpend aankeek.

— We hebben geen andere keus, James, antwoordde de avonturier. De instrumenten luisteren niet meer nauwkeurig, we weten niet precies waar we zitten en ieder ogenblik kunnen we tegen een berg te pletter vliegen. Als we werkelijk ergens in het Noordoosten van de Congo zitten, kunnen we elk ogenblik kennis maken met de gletschers van de Ruwenzori, die 'n hoogte hebben van meer dan vijf duizend meter. Volgens de meter zitten we op ongeveer twee duizend meter, doch het kunnen er evengoed vijftien honderd zijn. De kist is praktisch onbestuurbaar, het roer luistert bijna niet meer, de benzinetoevoer schijnt verstopt te zijn, kortom, ons leven hangt aan een zijden draadje. Wat wil je, James? Noodlanding of er uit springen?

— Er uit springen, sir? Nooit. Als we te pletter vallen dan maar met zijn drieën. All right, sir, probeert u de machine maar aan de grond te zetten.

— Schakel de schijnwerpers in, James.

De reus gehoorzaamde en onmiddellijk boorden vier scherpe stralenbundels door de duisternis. Hierdoor werd het zicht ongeveer honderd meter, doch er viel geen enkel voorwerp te bespeuren. Geen bergen, geen grond, geen boomtoppen.

Templar drukte de stuurknuppel voorzichtig

naar voren en even later luisterde de „Hurricane”. Ze plantte haar neus naar de diepte en schoot in pijlsnelle vaart omlaag.

Ergoer dan te voren kletterde de hevige slagregen tegen de ruiten van de cockpit; de wanden van het vliegtuig trilden in alle voegen.

Plotseling zette een schelle bliksemflits de hele omgeving in een fel blauwachtig licht. Op nog geen twee honderd meter beneden het toestel doemden de kruinen van een dicht woud op. Templar trok uit alle macht de stuurknuppel tegen zijn buik aan. De machine luisterde onmiddellijk. Haar duikvlucht werd gebroken en langzaam trok de neus van het toestel omhoog. Raketings scheerde het landingsgestel over de toppen der bomen, die in het felle licht van de schijnwerpers duidelijk zichtbaar waren.

Koud zweet gutste de avonturier langs het gezicht; het hart bonste hem in de keel en hij voelde hoe James op zijn kiezen zat te bijten. Op het laatste nippertje had hij een catastrofe kunnen voorkomen.

De „Hurricane” vloog nu boven een dicht, bijkans ontoegankelijk oerwoud, dat welhaast geen enkele geschikte landingsplaats zou bieden. Het bladerendak, dat glinsterde van de plasregens, die er op uitgestort waren, bleef hermetisch gesloten.

— Kijk goed uit of je een open plek ziet, James, sprak Templar na enige ogenblikken. We zullen niet lang meer kunnen wachten.

De reus gaf geen antwoord en boog zich nog iets meer naar voren. Spiedend zocht hij de omtrek af, doch hij kon geen enkel plekje ontdekken waar men de machine aan de grond zou kunnen zetten.

— Niets te vinden, hè? klonk Templar's stem weer.

— Neen, sir. Niets dan bomen en nog eens bomen.

— Dan moeten we ons troetelkind ergens in de boomtoppen voor anker leggen, antwoordde de avonturier, terwijl er een harde trek om zijn mond verscheen.

— In de boomtoppen, sir?

— Ja, James, we kunnen misschien hoogstens nog dertig à veertig kilometer vliegen; dan is onze brandstof uitgeput.

— Wil ik het stuur overnemen, sir?

— Neen, James, dank je wel. Als er brokken gemaakt moeten worden dan doe ik het liever zelf.

De „Hurricane” scheerde nog steeds over het dichte oerwoud, terwijl de bliksemstralen niet

van de hemel waren. Om de twintig seconden stond de omtrek in lichter laaie en juist toen Templar de stuurknuppel naar voren wilde drukken om de machine met de neus in de bomen te laten duiken, gaf James een schreeuw.

— Daar, sir, daar... rechts... is dat geen open ruimte?

Templar keek in de aangeduide richting, terwijl hij automatisch de stuurknuppel iets naar achteren trok. Hij liet de machine iets naar rechts zwenken en vloog naar de plek, die de oorzaak scheen te zijn van James' enthousiasme.

— Het is een rivier, sir, daar kunnen we landen.

Templar had het gezien. De felle zoeklichten van het vliegtuig werden in het golvende water van een brede rivier weerkaatst.

— Landingsgestel intrekken en drijvers uit, James, commandeerde Templar.

James gehoorzaamde onmiddellijk. Hij trok aan een handle, die zich tussen de beide zitplaatsen bevond en langzaam werden de wielen van het toestel opgetrokken. Enkele ogenblikken later duwde James twee andere handles geheel naar voren. Er weerklonk een zacht zoemend geluid en de drijvers, die de „Hurricane” tot een watervliegtuig moesten maken, kwamen langzaam uit de onderzijde van de romp te voorschijn.

— All right, sir, zei de reus. De drijvers hangen uit.

Het gezicht van de avonturier had plotseling een geheel andere uitdrukking gekregen. Er lag een trek van hoop en tevredenheid rond de mond. Met krachtige greep trok hij de stuurknuppel tegen zich aan terwijl hij deze meteen naar rechts duwde. De „Hurricane” schoot schuin omhoog, kwam even later weer in horizontale toestand te liggen, vloog geruime tijd in deze koers door en kreeg dan een plotselinge schok doordat Templar de stuurknuppel naar voren duwde en het roer omgooide naar links.

Beneden hen weerspiegelde de golvende rivier, die er nogal onstuimig uitzag. De scherpe zoeklichten zetten de gehele stroom en de beide oevers in een fel daglicht en een landing zou geen grote moeilijkheden meer opleveren.

Gestadig verloor de machine hoogte, terwijl Templar haar nauwkeurig de loop van de rivier liet volgen. De neus van het toestel stak omlaag en dan trok Templar de knuppel plotseling weer tegen zich aan. Hij sloot het gas af en liet de machine op eigen vaart omlaag-

gieren. Kort daarop dansten de drijvers van de „Hurricane” op de golven van de rivier. De motoren werden tot zwijgen gebracht en langzaam taxiede de machine voorwaarts over de brede stroom.

Toen de „Hurricane” stil lag ging de deur van de cockpit open en verscheen de gestalte van Maryse Choisy in de opening. Ze zette Templar de koptelefoon af en viel hem om de hals.

— Oh, John, wat ben ik blij, dat we het er levend hebben afgebracht. Wat ben ik dankbaar...

Templar kuste haar teder en duwde het meisje dan zachtjes van zich af.

— Kom, kindje, we hebben geen tijd voor sentimentaliteiten. We leven nog, de machine is onbeschadigd uit het noodweer gekomen en dus zullen we ons moeten oriënteren. Als ik je was zou ik nog maar eens een flinke pot koffie gaan zetten. En doe er veiligheidshalve maar een flinke scheut cognac in.

Maryse verdween in de keuken terwijl Templar een grote kaart te voorschijn haalde en het licht in de cockpit aanstak.

— Wat was het laatste station waar je radiografisch mee in verbinding hebt gestaan, James? vroeg hij.

— Het vliegveld van Addis Abeba, antwoordde de reus. Dat was vanavond om tien uur.

— Tien uur... dat is dus twee uur geleden. En wat was onze positie toen?

— We vlogen toen boven de Blauwe Nijl, ongeveer twee honderd kilometer ten Zuiden van Karthoem.

— We hebben in die twee uur die daar op volgden ongeveer twee duizend kilometer afgelegd... door de sterke Oostelijke winden zijn we aanzienlijk afgedreven naar het Westen, zodat we gevoegelijk kunnen aannemen, dat we ergens in het Noord-Oosten van de Belgische Congo terecht zijn gekomen. En dat terwijl we op weg waren naar Tanganyika om op groot wild te gaan jagen. James, James, we hebben weer eens pech gehad. Welke avonturen zullen ons nu weer staan te wachten.

— Ik zou het niet weten, sir.

— Ik evenmin. Het is middernacht en het weer is nog lang niet aantrekkelijk genoeg om een wandeling in de omgeving te maken. Zullen we de nacht maar niet in de cabine doorbrengen om dan morgenochtend bij zonsopgang op onderzoek uit te gaan.

— Dat lijkt me wel het verstandigste, sir.

Het is nog steeds noodweer en het zou onder deze omstandigheden niet eens gemakkelijk zijn om de oever te bereiken. Zodra miss Choisy de koffie klaar heeft zullen we iets eten en naar bed gaan.

In de kleine salon in de cabine serveerde Maryse een tiental minuten later een klein, doch uitstekend souper, bestaande uit hete koffie, gebakken eieren met ham en sinaas-appelen als dessert. Onder het roken van een laatste sigaret werden de plannen voor de volgende dag besproken.

— Heb je er enig idee van waar we ongeveer zitten, John? vroeg het meisje.

Templar bekeek nogmaals de kaart, die op zijn knieën uitgespreid lag en zei:

— Volgens mijn onnauwkeurige berekening moeten we wel ergens in het Noord-Oosten van de Belgische Congo zitten. Vermoedelijk is deze rivier een zijtak van de Congo-stroom of van de Uelle-Makua. Misschien zitten we zelfs wel op de Uelle-Makua zelf. Indien dit laatste het geval zou zijn mogen we niet mopperen, want dan kunnen we onmogelijk ver afzitten van een behoorlijke stad, Niangard genaamd. Ik ben daar voor de oorlog eens een keer geweest en er is een directe bootverbinding met de kust. Maar, goed, uiteindelijk zitten we maar de fantaseren want we weten niet precies waar we zitten. Het zou me niets verwonderen als morgen blijken zou, dat we niet in de Belgische Congo maar ergens in Uganda zouden zitten.

— Wat ben je van plan morgenochtend te gaan doen, John? vroeg Maryse verder.

— Als het weer een beetje behoorlijk is, dat wil zeggen wanneer die slagregens hebben opgehouden, gaan we aan land om een onderzoek in te stellen. We nemen onze wapens, wat mondvoorraad en zo mee en zullen de omtrek gaan verkennen. Het is in Afrika nog altijd zo, dat waar water is ook mensen leven. Het zou me niets verwonderen als onze komst reeds gesignaleerd is in een of ander kafferdorp. Dergelijke sensationele gebeurtenissen gaan in het hartje van Afrika als een lopend vuurtje van kraal tot kraal.

— Ik heb iedere keer het gevoel, dat we bespied worden, John, merkte Maryse op. Het is alsof er tientallen ogen door de raampjes naar binnen gluren.

Templar keek naar een der vensters en schoot in de lach.

— Tot nu toe zie ik nog niets anders dan regendruppels op de ramen, zei hij. Ik geloof

niet, dat er een kaffer genoeg zal zijn om zich in dit hondenweer buiten zijn hut te wagen.

— Zou dit gebied al eens eerder door een blanke betreden zijn? vroeg Maryse.

— Waarom niet? Wij zijn er toch ook zonder veel moeite gekomen? Misschien heeft Stanley of Livingstone er eens rondgeneusd; wie weet?

— Maar er zijn toch nog wel gebieden in Afrika waar een blanke nog nooit is geweest?

— Zeker, die zijn er nog wel, maar ze zijn uiterst dun gezaaid. Er zijn in de laatste vijftig jaar dermate veel mensen geweest die tuk waren op het ontdekken van onbekende oorden, dat heel Afrika al zo'n beetje met een stofkam is bewerkt. En stel je nu heus niet voor, dat je morgen een of andere stad ontdekt, waar de beschaving ver boven die van Europa uitsteekt, waar sappige peren en sinaasappelen langs de kant van de weg groeien en waar je door de koning onthaald wordt op een goddelijke cocktail van onbekend origine. Het enige wat je zoudt kunnen ontdekken is een stelletje vieze negers, die bij honderden in een aantal hutten bij elkaar hokken en leven van de jacht en de visvangst. Daarom ben ik ook van plan zo spoedig mogelijk dit oord weer te verlaten teneinde met de meeste spoed naar Tangayika te vliegen. Vergeet niet dat we van plan waren op jacht te gaan op groot wild en niet op kaffers.

— Is de Hurricane in orde? vroeg Maryse verder.

— De roeren moeten wat bijgesteld worden, evenals enkele meters. Maar het ergste was, dat de benzinetank leeg was.

— Hoe wil je dan morgen vertrekken?

— Omdat we nog enkele reserve-blikken bij ons hebben, die echter tijdens de vlucht niet op de tank konden worden aangesloten. Er staan in de opslagruimte nog tien jerry-cans met tezamen twee honderd liter. Voldoende dus om enkele malen de wereld rond te vliegen.

De „Hurricane” was dan ook een zeer speciaal vliegtuig, dat door de vaardige handen van Templar en James zelf was geconstrueerd. De motoren werden door atoomenergie gedreven, waardoor het benzineverbruik tot een minimum was teruggebracht. Voor een vlucht van duizend kilometer was ongeveer tien liter benzine nodig. Een eigenaardigheid was echter, dat de motoren steeds meer benzine verbruikten naar mate de snelheid van het vliegtuig afnam. Bij een snelheid van twaalf à veertien honderd kilometer was het benzineverbruik practisch nihil, doch bij een snelheid van vier à vijf hon-

derd kilometer per uur was dit schrikbarend groot in verhouding tot de inhoud van de tank.

Door de enorme stormen, die de Hurricane de laatste uren had moeten doorstaan, had men geen grotere snelheid kunnen ontwikkelen dan zes à zeven honderd kilometer, zodat het benzineverbruik steeds groter was geworden. Hierdoor was de tank, die ongeveer veertig liter kon bevatten, tot op de bodem geledigd toen de drijvers van het toestel met de waterspiegel in aanraking kwamen. Templar had de Hurricane dus op het juiste ogenblik uit de lucht gehaald om haar een plaats te geven op de golven van een nog onbekende rivier.

— Lijkt het je niet verstandig, John, dat we om beurten blijven waken vannacht? vroeg Maryse.

— Ik denk er niet aan, luidde het antwoord. Wat jullie doen moeten jullie weten maar ik kruip in mijn bed en kom er niet eerder uit dan wanneer de zon aan de hemel staat. Ik zie niet in welk nut het heeft om hier de hele nacht te blijven opzitten. Ben je bang, dat de kaffers je uit je bed halen? Alle deuren van het toestel zijn zorgvuldig gesloten en er is geen enkele pijl, die in staat is om de romp van de Hurricane te doorboren. Bovendien zijn die negers niet gewend vliegtuigen in hun tuintjes te zien landen en ze zullen wel zo wijs zijn op een achtenswaardige afstand te blijven. Primitieve volken zijn er nooit erg tuk op geweest om vreemde dingen te zien gebeuren. Neen, kindjelijf, we gaan heerlijk naar bed om eens goed uit te slapen. Het is al weer één uur geworden en als we niet te lang dralen kunnen we nog een uur of zes slapen.

— Slapen, smaalde Maryse. Alsof je in een dergelijke omgeving even rustig kunt slapen als in ons huis op St. James Square.

— Wat heeft dat er nu in 's hemelsnaam mee te maken? vroeg Templar. Zijn de bedden hier niet minstens even goed als thuis? Is het hier niet minstens even rustig.

— Te rustig zelfs, merkte Maryse op. Geef mij maar de drukte van Oxford Street. Als je goed luistert hoor je het kwaken van de krokodillen.

Templar proestte van het lachen bij het horen van deze specifiek vrouwelijke opmerking.

— Sinds wanneer kwaken de krokodillen? vroeg hij.

— Noem het hoe je wilt, John, maar in ieder geval zijn er hier krokodillen, en het is helemaal niet van belang of ze nu kwaken of blaffen. Ze zijn er, dat is van belang.

De regen had plotseling opgehouden, de storm was afgenomen en de wind was gaan liggen. Dikke regendruppels parelden langs de glinsterende ruitjes omlaag en buiten was alles doodstil, op de geluiden van het oerwoud na. Men hoorde het krassen van een vreemde vogel, ergens loeide een hongerig dier, dat op roof uit was....

De drie mensen in de cabine keken elkaar een ogenblik vragend aan. Toen sprong Templar overeind en liep naar een der vensters.

— Jongens, zei hij, het noodweer is voorbij. Het is droog buiten, de wind is gaan liggen en de maan breekt door het wolkendek heen.

Inderdaad baadde zo nu en dan de omgeving in een geelachtig licht, dat door ontstane openingen in het wolkendek omlaagviel. Duidelijk kon men de oever onderscheiden. Er groeiden dichte varenplanten op en onmiddellijk daarachter begon het dichte oerwoud.

— Zouden we misschien nu nog op onderzoek uit kunnen gaan? stelde James voor.

Templar gaf niet dadelijk antwoord. Hij staaarde ingespannen naar de oever waar hij meende iets te zien bewegen. De varenplanten bewogen en het wilde hem voorkomen alsof een kleine gestalte zich op handen en voeten voortbewoog.

— Wat is er John? klonk Maryse's stem. Zie je iets?

— Draai het licht uit, antwoordde de avonturier.

Maryse draaide hei knopje van het elektrische licht om en de cabine lag in volslagen duister gehuld. Slechts door de kleine venstertjes viel een geelachtig maanlicht naar binnen, zodat nog net de verschillende voorwerpen vaag gezien konden worden.

Maryse en James begaven zich eveneens naar de raampjes en keken in de richting van de oever, die Templar's hele aandacht scheen op te eisen.

— Wat zie je toch vroeg Maryse nogmaals. John Templar stak een sigaret op en zei:

— Ik meende aan de oever iets te zien bewegen, maar nu is het weer stil.

— Misschien een aap, sir, stelde James voor.

— Dat zou natuurlijk kunnen, gaf Templar toe, maar ik had zo'n idee, dat het een mens was.... kijk, daar heb je het weer. Zie je die hoge varens daar? Nu kijk eens goed of je ze niet ziet bewegen.

Het bleef enkele ogenblikken muisstil in de cabine en drie paar ogen keken ingespannen naar de varens op de donkere oever.

— Ja, zei Maryse na enige tijd, het lijkt wel of er iets beweegt achter die planten. Maar het kan best zijn zoals James zegt. Er zullen wel veel apen in dit oerwoud rondspringen, dus waarom niet aan de oever.

Templar kon de gedachte, dat er aan de oever een mens zat die hen bespioneerde niet uit zijn hoofd zetten. James kon natuurlijk gelijk hebben, doch het tegendeel zou even goed mogelijk kunnen zijn.

— Zal ik het licht maar weer opsteken, John? vroeg Maryse.

— Ja, dat is goed, antwoordde hij. Neen, neen, voegde hij er dan onmiddellijk aan toe, laat uit het licht. Zie je wel, dat ik gelijk had. Kijk maar eens goed, daar staat een mens, een neger zo te zien. Het is een man, zou ik zeggen.

Weer keken drie paar ogen naar de oever.

— Ja, je had toch gelijk, John, gaf Maryse toe. Er staat inderdaad een man naar ons te kijken. Wat zou hij willen?

— Dat ligt nogal voor de hand. Hij wil natuurlijk weten wat dat voor een vreemd ding is dat er op het water ligt.

— Wat ben je van plan te doen?

— Zal ik hem gaan halen, sir? vroeg James. Templar begon te lachen.

— Ik denk niet, dat dat mannetje zal blijven wachten tot je bij hem bent, James. Of hij neemt de benen of hij jaagt je een pijl door je body.

— Maar ik heb mijn revolver bij me, sir.

— Daar heeft hij maling aan. Misschien weet hij niet eens wat het voor een ding is. En als je hem zonder meer neerknalt krijgen we morgen zijn hele stam tegen ons. Je weet veel te goed hoe dat gaat. Ze springen als gekken in het water en zwemmen met honderden tegelijk naar het vliegtuig om het te enteren. En berg je dan maar.

— We hebben twee machinegeweren aan boord, sir.

— Geeft niets, James.

— We zouden onmiddellijk de tank kunnen vullen en vertrekken, sir.

— De roeren en de instrumenten moeten eerst zuiver afgesteld worden, James, en bovendien wil ik eerst weten waar we terecht gekomen zijn.

— Zou u kennis willen maken met de bevolking?

— Waarom niet, James? Misschien is het een gastvrij volk. Als wij hen geen kwaad doen zullen ze ons misschien ook niets doen. Als ik

je was zou ik de ankers maar uitgooien want ik voel er niets voor, om tijdens onze slaap ergens heen te drijven waar het minder gezond is dan hier.

— All right, sir, antwoordde de reus en opende de deur van de cabine om op de drijvers af te dalen.

— Als we hem eens in het zonnetje zetten, stelde Maryse voor.

— Die man, bedoel je? vroeg Templar. Met de schijnwerpers? Ja, dat konden we doen. Misschien staan er nog wel meer mannetjes achter die planten. Kom, kindje, ga mee naar de cockpit.

Ze liepen door de donkere cabine naar voren en namen ieder achter een stuurknuppel plaats. Templar hanteerde enkele handles en knoppen en stelde de vier schijnwerpers af op de oever. Dan draaide hij een knop om en onmiddellijk stond de gehele oever over een breedte van tachtig meter in een hel licht. Templar's veronderstelling bleek bewaarheid te worden. Achter de hoge varenplanten stonden minstens een twee honderd negers, die met glinsterende ogen naar het vliegtuig stonden te kijken. Doch zodra het licht hen bereikt had doken de hoofden als bij toverslag weg en was de gehele oever weer verlaten.

James had inmiddels de ankers uitgegooid, waardoor de Hurricane niet af zou kunnen drijven en kwam weer aan boord waarna hij de deur van de cabine zorgvuldig afsloot en grendelde.

Een kwartiertje later waren alle lampen van de Hurricane gedoofd en lag het drietal in een diepe slaap verzonken.

Hebt U reeds kennis gemaakt
met **Gentlemen**

M A G A Z I N E

het maandblad voor mannen?
Met attractieve kleurenfoto's,
prettige ontspanningslectuur,
puzzle-hoekje, enz.

Abonnementsprijs: f 1.25 (24 frs.)
per kwartaal, f 2.50 (45 frs.) per half-
jaar, f 5.- (90 frs.) per jaar, bij voor-
uitbetaling per giro of postwissel.

B.H.S. UITGEVERSBEDRIJF - DEN HAAG
Spuistraat 9 - Telefoon 114096 - Giro 532216
DE INTERNATIONALE PERS, ANTWERPEN
Kortemarkstraat 18 - Tel. 95895 - P.C. 403672

Waarin Maryse bloemetjes gaat plukken maar niet — zoals in het welbekende sprookje — door een wolf wordt aangesproken.

De volgende morgen was het drietal reeds om half zeven present. De zon, die uiteindelijk na een korte strijd over het wolkendek de overhand had gekregen, stond reeds hoog aan de Oostelijke hemel en zond haar steeds warmer wordende stralen naar de verdronken aarde van het Centraal-Afrikaanse binnenland.

Om zeven uur precies zaten de drie vrienden rond de kleine, ronde tafel in de salon aan 'n geurig, Engels ontbijt, bestaande uit geroosterd brood met ham en eieren en geurige koffie.

— Ik geloof, dat je de inboorlingen voor goed op de vlucht hebt doen slaan met de zoeklichten, John, merkte Maryse op nadat ze enkele minuten lang door het raampje naar de oever had zitten kijken.

— Reken daar maar niet zo vast op. Hun nieuwsgierigheid krijgt heus wel de overhand over hun angst. Het zou me niets verwonderen als we nu reeds van alle kanten worden bespionneerd.

— Wanneer gaan we aan land?

— Zodra we klaar zijn met het ontbijt, kindje. Nog even geduld dus. Eet maar flink want je kunt niet weten wanneer je weer iets krijgt.

— We hebben toch zeker voldoende mondvoorraad aan boord.

— Aan boord wel, maar je weet niet wanneer je weer aan boord teruggekeerd bent.

— Doel je op een of andere gevangename?

— Onder andere. We weten toch niet wat ons op het vaste land te wachten staat. Zolang we hier in de cabine blijven zitten zijn we volgens mij wel veilig, doch de eerste, die zijn hoofd buiten de deur steekt loopt het risico kennis te maken met een giftige pijl.

— Een prettig vooruitzicht overigens, merkte Maryse op.

— Daarom juist wilde ik je voorstellen aan boord te blijven, kindje. James en ik kunnen dan gezamenlijk een onderzoek instellen terwijl jij al vast voor de lunch gaat zorgen. Wat dacht je daarvan?

— Komt niets van in, Johnnyboy. Samen uit samen thuis, je kent mijn devies. Als jij en James aan land gaan, ga ik mee. Of we blijven

met zijn drieën aan boord. Bovendien heb ik nog een heel ander voorstel.

— En dat is?

— Jij en James gaan de instrumenten afstellen en de roeren nazien. Jullie vullen de tank bij en na de lunch starten we voor Tangayika zonder dat we een voet aan land zetten. Nu?

— Voorstel verworpen, antwoordde Templar. Wat denk jij er van, James?

De reus kuchte even verlegen omdat zijn meester hem om een oordeel vroeg en antwoordde dan:

— Wel, sir, er iets te zeggen voor het voorstel van miss Choisy. Doch aan de andere kant ben ik het met u eens, dat wij geen redenen hebben om niet een onderzoek aan land in te stellen.

— Jij bent een diplomaat, James, lachte Templar. Je neemt dus zowel het voorstel van miss Choisy als het mijne aan. Je wilt met alle twee goede vriendjes blijven, hè?

— Wel, sir, om u de waarheid te zeggen....

— Ja, ja, hou die waarheid maar voor je. Maar, we kunnen het natuurlijk nog anders doen. James gaat de instrumenten en de roeren nazien, terwijl Maryse voorbereidingen gaat treffen voor de lunch.

— En jij dan? vroeg Maryse.

— Ik? Wel, ik ga even een klein wandelingetje maken in de omtrek. Ik wil die bedlucht van me afschudden.

— Ik zou het liefst...., begon de reus.

— ...met me meegaan, hè? vulde Templar aan. Ja, ik weet het James. Je bent weer als altijd de trouwe hond, die zijn baas niet graag alleen laat gaan. Nou, vooruit dan maar. Er zal niets anders opzitten dan dat ik me door jullie laat overhalen. We gaan dus maar met zijn drieën aan land. Als je klaar bent, James, kun je de boot vast uitzetten.

James stopte haastig een stuk geroosterd brood achter zijn kiezen, dat hij met een grote slok koffie wegspolde en opende dan de deur van de cabine om naar buiten te stappen. Vanuit een klep aan de onderzijde van de romp haalde hij een kleine rubberboot te voorschijn, die door een buitenboordmotor kon worden voortbewogen. Er was precies plaats voor drie personen, mits hun gezamenlijke lichaamsgegewicht de twee honderd vijftig kilo niet overschreed.

James bevestigde de boot met een touw aan een der drijvers en klom weer naar binnen.

— Ligt de boot buiten, James vroeg Templar.

— Ja, sir. We kunnen vertrekken, er zit voldoende benzine in de tank.

— All right. Hier zijn dan onze wapens. Maryse, stop deze revolver in het foudraal aan je riem en hier heb je een karabijn. James, een revolver en een karabijn en bovendien nog een kleine bijl. Ik heb mijn wapens reeds om. We nemen ieder een kleine rugzak met wat mondvoorraad en sigaretten, een kompas, touw, verband en zo voort. Zijn we gereed?

James en Maryse gaven te kennen, dat ze niets liever wensten dan zo snel mogelijk vertrekken en de reus stond reeds op de linker drijver om Maryse behulpzaam te zijn bij het uitstappen. Templar volgde en sloot de deur van de cabine zorgvuldig af.

De rivier stroomde snel aan hun voeten voorbij en liet het rubberbootje wild dansen op de golven. Daardoor duurde het even voordat de drie vrienden een plaats hadden gevonden in het kleine vaartuig.

James sloeg de motor aan, greep de roerstang en stuurde het bootje tegen de stroom in naar de oever. Twee minuten later duwde hij de neus van de boot tussen de varens, die op de oever groeiden. Voorzichtig stak hij zijn geelaarsde been in het water om te ontdekken, dat men langs de oever rustig in het water kon staan en nam dan Maryse in zijn gespierde armen om haar op het droge te tillen. Templar had zich inmiddels zelf reeds aan land geholpen en nam het meisje van de reus over. Hij stampte het water van zijn laarzen, stak een sigaret op en zoog zijn longen vol met de geurige lucht van het door regenwater doordrenkte oerwoud. De grond bestond uit mos, dat overal tussen en tegen de bomen op groeide. Het was duidelijk te zien, dat de avond te voren talrijke mensen aan de oever hadden gestaan, daar de kleine mosplantjes volkomen platgetrapt waren.

— Nou, nu moeten we beslissen welke kant we zullen uitgaan, zei Templar na enkele ogenblikken. We kunnen rechttuit, rechtsaf en linksaf. Wat denken jullie er van?

— We zouden beginnen met rechttuit het land in te gaan, sir, stelde de reus voor.

— Dat ben ik ook van mening, viel Maryse hem bij. Waarom langs de rivier slenteren, terwijl er meer naar het binnenland misschien een dorp of zoiets te vinden is.

— All right, antwoordde Templar. Wie mij lief heeft volg me.

Hij ging voorop, Maryse volgde hem als tweede en James sloot de rij. Gedurende ongeveer een half uur liepen ze zwiingend door het

dichte woud naar het binnenland zonder dat er iets bijzonders gebeurde. Toen hield Templar stil om een nieuwe sigaret op te steken. Hij wiste zich het zweet van het voorhoofd en zuchtte diep.

— Ik heb zo'n idee, dat het een warme dag wordt. Zouden jullie iets voelen voor een uitstapje naar Brighton?

Maryse lachte en James trok een bedenkelijk gezicht.

— Het is op dit ogenblik koud in Brighton, sir. De Engelse badplaatsen zijn in de winter allemaal koud, zei James.

— Daarom wilde ik ook juist naar Brighton. Hier is het me namelijk te warm. Kom, we zullen verder gaan. Als jullie iets zien waarschuwen jullie me wel, hè?

Gedurende meer dan een kwartier liepen de drie vrienden weer zwiingend achter elkaar door het dichte oerwoud, toen Templar plotseling zijn karabijn aan de schouder legde en drie keer achtereen schoot. Maryse gaf een schreeuw en James stond in een ommezien van tijd naast zijn meester, het geweer in de aanslag.

— Wat was dat, sir? vroeg de reus.

— Dat was wat men placht te noemen een leeuw, James. Vrees niet, want hij is niet meer. Kijk, daar ligt hij.

Ze liepen naar de plek waar een enorme leeuw roerloos op de bodem lag. Uit een gaatje tussen de ogen sijpelde donkerrood bloed.

— Gunst, zei Maryse, ik heb er niets van gezien.

— Wat een geluk dan maar, dat jij niet voorop liep, kindje. Ik zag hem plotseling achter die boom staan. Hij scheen op ons te staan wachten. Het leek me raadzamer hem meteen neer te leggen en het niet op een ontmoeting te laten aankomen.

— Wat zullen we met hem doen? vroeg Maryse.

— Liggen laten. Als het nu nog een tijger geweest was hadden we zijn velletje kunnen stropen, maar een leeuw... nee, daar heb je niets aan. Kom, lui, we gaan verder.

Hij stapte over het kadaver heen en vervolgde zijn weg, door zijn vrienden op de voet gevolgd. Onderwijl vulde hij het magazijn van zijn karabijn bij. Na nog een half uur gelopen te hebben, zette Templar zijn karabijn tegen een boom en ging op de grond zitten. Hij stak opnieuw een sigaret op en wiste nogmaals het zweet van zijn gezicht. De reus scheen geen grijntje last te hebben van de drukkende hitte, die zich onder het dichte bladerendek van het

oerwoud bezig was te ontwikkelen. Hij stond stoer en stram voor zijn meester, die hem beduidde een ogenblik te rusten.

— Maryse, ga zitten kind, en neem een ogenblik rust. In jouw rugzak zit een fles ijswater, laten we er een paar slokken uit nemen.

Ze zaten een minuut of tien zwiingend te roken toen Maryse opsprong en verklaarde, dat ze het maar een saaie boel vond. Ze liep enkele meters terug en hurkte neer bij een bosje exotische bloemen, die aan de voet van een reusachtige boom groeiden. Met veel belangstelling aanschouwde ze de fijne vorming van de bloedblaadjes en snoof ze de prikkelende geur op, die het stuifmeel verspreidde. Verderop groeiden tegen de stam van een boom een aantal prachtige orchideeën. Zij vormden een lust voor het oog en ze kon zich niet herinneren ooit zulke schitterende exemplaren gezien te hebben in de luxe bloemenzaken van de Champs Elysées te Parijs. Met begerige hand plukte ze deze wonderen der natuur en drukte ze even tegen haar borst. Toen stond ze op en zocht naar meerdere orchideeën. Het bleek al spoedig, dat de hele omgeving er mee bezaaid was. Overal groeiden ze, op de grond tussen het mos, aan de voet en op de stam van vele bomen. Maryse geraakte in extase bij het zien van zoveel schoonheid. Ze had ze allemaal wel willen plukken, doch ze zag zelf in, dat dat een onbegonnen werk geweest zou zijn. Trouwens, in Tanganyika zouden ook wel orchideeën groeien en daar had ze gelegenheid en tijd te over om een collectie samen te stellen.

Plotseling schrok ze op. Ze hoorde enkele verdachte geluiden en toen ze haar ogen opsloeg staarde ze in de gezichten van vier inboorlingen, die schoorvoetend naderbijkwamen. Het waren geen negers, alhoewel hun gelaatskleur gitzwart was. Doch de vorm van neus en lippen verschilde volkomen van die der oorspronkelijke bewoners van het Zwarte Werelddeel. Hun benen en bovenlijf waren geheel bloot en rijkelijk getatoueed, terwijl hun lendenen behangen waren door een soort van rieten schortje. Hun zwarte haren hingen wild naar alle kanten uit en onder de dikke wenkbrauwen schitterden diepzwarte ogen. In hun handen hielden ze lange spiezen, wier punten er gevaarlijk en tevens indrukwekkend uitzagen.

Maryse wilde haar karabijn grijpen, doch bezet had bij haar vrienden. Toen zakte haar dacht plotseling, dat ze die tegen de boom ge rechter hand langzaam naar het lederen fou-

draal op haar heup. Voorzichtig maakte ze het revolver tussen haar vingers wilde nemen, sprongen de vier mannen wild naar voren en trokken haar op de grond, terwijl een van hen zijn grote zwarte hand op haar mond legde.

Maryse vocht als een tijgerin, doch ze bleek al spoedig niet op te kunnen tegen de oerkrachten der inboorlingen, die haar in geen tijd overmeesterd hadden. Men stopte haar iets in de mond, dat akelig prikte en vermoedelijk een bosje gedroogd riet was, terwijl men haar handen op de rug samenbond. Toen duwde men haar vooruit in de richting vanwaar de mannen gekomen schenen.

Maryse stond duizend angsten uit. Niet omdat ze bang was het leven te verliezen, doch in de eerste plaats, omdat haar vrienden ongerust zouden worden over haar plotselinge verdwijning. Schreeuwen kon ze niet en schieten al evenmin, hoewel men geen moeite had gedaan haar de revolver te ontnemen. Wat zouden John en James nu wel gaan denken? Ongetwijfeld zouden zij haar gaan zoeken en wat zou hun lot dan zijn? Ze liepen heel veel kans even als zij gevangen genomen te worden.

Ze moest ongeveer een kwartier lopen toen ze een grote, open ruimte bereikten, die aan de andere kant geflankeerd werd door een machtig gebergte, dat zeker enkele duizende meters hoog was. De open ruimte werd ingenomen door een massa rieten hutten, zeker twee honderd in getal, terwijl zich op de achtergrond tegen het gebergte een machtig-stenen bouwwerk verhief, dat meerdere etages telde.

Dit was ongetwijfeld het dorp waar de in-knoopje los en juist toen ze de kolf van haar haar tussen de hutten door en naar mate zij vorderden, schaarden zich steeds meerdere inboorlingen achter haar aan. Het hele dorp scheen uit te lopen. Iedere hut, die zij voorbijgingen liep onmiddellijk leeg. Het volk begon te dansen en te zingen. Een akelige, angstaanjagende melodie zonder begin of einde, monotoon als het geroffel van een trom, doch langzaam aanzwellend tot een machtig gedruis, dat door het gebergte weerkaatst werd. Er klonk tromgeroffel, iemand scheen op een soort fluit te spelen, en het volk danste onvermoeid door. Ze liepen voor, naast en achter haar; vrouwen, mannen en kinderen, alles danste en zong alsof zij een beroemdheid inhaalden.

Weldra bereikte men temidden van de hutten een soort plein, waar een houten paal recht op in de grond stond. Maryse had niet veel moeite om te raden waartoe deze paal diende.

De vier mannen, die haar overmeesterd hadden, duwden haar erheen en bonden haar aan de paal vast, hetgeen nogal hardhandig geschiedde waardoor haar witte overhemd op verscheidene plaatsen scheurde. Daar stond ze dan, de kleine, charmante Française, vastgebonden aan een folterpaal temidden van enkele duizenden wilden, die wellicht het plan hadden haar te offeren aan de een of andere god, die slechts behaagd kon worden door hem bloed te tonen.

Het volk bleef op een eerbiedige afstand staan, in een grote, wijde kring rond de offerpaal. Het danste rhythmisch en neuriede de vreemde melodie, waarin steeds weer hetzelfde boorlingen woonden. De vier mannen duwden een twaalfstal rijkelijk versierde en vreemd uitgedoste mannen door de menigte heen. Ze liepen in een wijde kring rond de paal en namen dan allengs het rythme van de bevolking over. Langzaam begonnen hun ledematen en heupen te bewegen, terwijl ze in een cirkel om haar heen liepen. Hun lippen begonnen te bewegen en weldra klonken hun stemmen luid boven het geneurie van het volk uit. Hun bewegingen werden sneller en heftiger, groeiden aan tot een ware race en wild dansend en springend tolden ze in dölle vaart om de offerpaal heen.

Maryse stond met schrik in haar donkere ogen naar dit gekkehuis te kijken. Ze vroeg zich onwillekeurig af wat dit alles te betekenen had en of men bezig was voorbereidingen te treffen voor haar dood.

Op een gegeven moment bleven de twaalf mannen roerloos staan, zakten dan door hun knieën en vielen biddend ter aarde. Hun manieren hadden veel weg van die der Mohammedanen wanneer zij bidden. Op hun knieën gelegen hieven zij het bovenlijf regelmatig op om het dan weer te laten zakken terwijl dan hun vingertoppen de grond raakten. Onder het maken van deze bewegingen prevelden zij vreemde woorden, die Maryse niet kon verstaan. En in hun ogen verscheen een vreemde, eerbiedige gloed, zonder dat zij de vrouw aan de paal aankeken.

Nadat deze ceremonie ongeveer een minuut of vijf geduurd had stond een der mannen op. Maryse zag, dat zijn kleding nogal verschilde thema terugkeerde. Na enige tijd baanden zich een graad hoger dan hen. De man kwam schoorvoetend en met gebogen hoofd op haar af, maakte met langzame bewegingen haar touwen los en maakte dan drie maal een diepe buiging.

Maryse begreep er niets van. Eerst was ze vijandig behandeld en vastgebonden en na allerlei onbegrijpelijke grimassen en ceremonieën maakte men haar los en werd ze met onderscheid behandeld alsof ze een vorstin was.

De andere elf mannen waren inmiddels ook opgestaan en schaarden zich om haar en de andere man heen. Weer boog haar bevrijder. Dan strekte hij zijn arm uit en maakte een uitnodigend gebaar om hem te volgen. De man, die zij als een soort opperpriester betitelde, liep voorop, terwijl de overige elf mannen zich rond haar schaarden. Gevolgd door het hele dorp ging men in de richting van het stenen gebouw, dat zich aan de voet van het gebergte verhief.

Af en toe keek ze spiedend rond of ze niet een teken van haar vrienden kon ontdekken, doch ze zag niets anders dan een golvende zwarte menigte, duizende leden van een hysterisch volk, dat zich amuseerde met haar pijnlijk lot.

Tegen de voet van het machtige gebergte stond het stenen gebouw, dat in een strakke vorm was opgetrokken tot twee verdiepingen. Het had ongeveer een lengte van honderd meter en op iedere verdieping vertoonden zich vele vensters, waarvan er in de linkervleugel een groot aantal getralied waren. De ingang bestond uit een grote boogpoort, die door zes schildwachten met spiezen gewapend bewaakt van die zijner collega's. Waarschijnlijk was hij de houding.

Het gebouw, dat evengoed ergens in Cairo als in Mexico had kunnen staan, deed vreemd aan tegen de achtergrond van de eenvoudige rieten hutten, die het grote plein innamen. Waarschijnlijk was dit gebouw de residentie van het stamhoofd.

Voor de ingang bleef de stoet staan. Terwijl de opperpriester naar binnen ging, na eerbiedig de schildwachten gegroet te hebben. Ongeveer vijf minuten later keerde hij terug in gezelschap van een slanke, niet onknappe jongeman, die gekleed was in een lange, bruine khakibroek en dito hemd. Zijn haren waren keurig geknipt en lagen golvend naar achteren gekamd. Deze man hoewel hij een zwarte gelaatskleur had, deed toch even Westers aan. Hij was in verhouding tot zijn langnoten keurig gekleed en beschikte over heel andere manieren.

Naast de opperpriester kwam hij naar buiten, maakte een lichte buiging voor haar en stak dan ter begroeting zijn hand uit. Maryse begreep er nu niets meer van. Hoe was het

mogelijk, dat deze man over Europese manieren beschikte, terwijl zijn volk op zo'n lage voet van beschaving leefde.

Zij reikte hem aarzelend de hand, welke hij stevig drukte. Daarna maakte hij opnieuw een buiging en een beweging met de arm, haar te kennen gevende hem te volgen.

Ze gehoorzaamde, terwijl de priesters en het volk buiten bleven staan. Ze volgde hem naar binnen en belandde in een ruime, stenen hall, werd. Aan iedere kant stonden er drie stram in gen. Links en rechts liepen twee gangen de beide vleugels in, terwijl zich aan de andere kant van de hal een stenen trap bevond, die omhoog leidde.

De man, die Maryse als een soort chef de réception betitelde leidde haar langs de rechter gang naar een warm ingericht vertrek, waarvan de vloer bedekt was door een enorm Marokkaans tapijt, dat de gehele oppervlakte van de vloer in beslag nam. Langs de wanden hingen kostbare gobelins, terwijl overal rustbanken, fauteuils, tafeltjes en kastjes stonden, alles verlicht door een groot aantal veelkleurige met gouddraad bestikte kussens. Aan de zoldering hing een enorme koperen olielamp, die zachtjes brandde en een geelachtig licht verspreidde.

— Are you English vroeg de man in perfect Engels, nadat hij het meisje met een handgebaar uitgenodigd had plaats te nemen in een der fauteuils.

— No, French, antwoordde Maryse kort.

— Aha, vous êtes Française? Eh, bien, parlons français alors.

Ook de Franse taal had de man zonder enig accent gesproken en Maryse keek hem met stijgende belangstelling aan. Zijn zwarte huidskleur stak scherp af tegen de zachte teint van zijn hemd en broek en het wit van zijn ogen en zijn parelwitte tanden vormden een diep contrast met zijn donker gezicht.

— Hoe bent U hier verzeild geraakt? ging hij in het Frans verder.

— Wij ik heb een ongeluk gehad met waar allerlei jachttrofeeën aan de wanden hingu wat een vliegtuig is?

— Natuurlijk weet ik dat, antwoordde hij. Maar... u sprak zoëven over „wij”. Hebt u soms vrienden bij zich?

— Eh.... neen.... ik ben geheel alleen.

— In een vliegtuig?

— Precies.

— En vanwaar komt u en waarheen was u op weg?

— Ik kwam van Londen en was op weg naar Tanganyika. Door het vreselijke noodweer van vannacht ben ik uit de koers gedreven, waardoor ik genoodzaakt was een noodlanding te maken op de rivier. Waar ben ik hier eigenlijk?

— Deze stad heet Yabori, antwoordde de jongeman. Zij bevindt zich aan de voet van het Ruwenzori-gebergte op de grens van de Belgische Congo en Uganda.

— En wie bent u?

— Mijn naam is Kualla, ik ben de zoon van de Keizer van Yabori. Mijn vader heet Ndrumala, hij is een groot en goed vorst, die door zijn volk erg bemind wordt. Ons volk is aan de buitenwereld volkomen onbekend, evenals deze stad. Op geen enkele kaart zult u haar vinden. Zelden betrad een blanke dit oord.

— U zegt zelden, dat betekent dus, dat er wel eens een blanke kwam.

— Ja, bij toeval, zoals u bijvoorbeeld.

— En wat gebeurde er met die blanke?

— Die bleef hier totdat de dood hem van dit leven scheidde.

— Uit vrije wil?

— Neen, aanvankelijk gedwongen. Wij wil mijn vliegtuig, antwoordde Maryse. Weet len ons bestaan geheim houden voor de buitenwereld en kunnen dus geen spionnen dulden. Daarom moet iedere blanke, die deze stad gezien heeft hier blijven. U ook, mademoiselle. U behoeft zich nergens ongerust over te maken, u wordt uitstekend behandeld, krijgt een schitterend appartement en het beste eten, dat er gemaakt kan worden.

— Maar ik kan u wel meteen zeggen, dat ik niet van plan ben hier te blijven, antwoordde Maryse.

— Er is geen andere oplossing mogelijk, mademoiselle. Mag ik misschien uw naam weten?

— Maryse Choisy....

— Maryse.... Choisy.... hè.... wat een heerlijke naam.

Hij zuchtte diep en keek haar diep in de donkere ogen.

— U zult mijn vrouw worden, Maryse. Nooit zag ik een zo'n knappe vrouw als U. Ik heb reeds meerdere vrouwen, doch zij kunnen nog niet in uw schaduw staan.

— Meerdere.. vrouwen? herhaalde Maryse.

— Ja, mijn vader en ik hebben elk een eigen harem.

— Een.... harem? vroeg Maryse ongelovig. En daar wilt u mij ook instoppen? Hoe durft u.

Ze sprong boos overeind en wilde naar de deur rennen, doch deze bleek gesloten te zijn toen ze de knop omdraaide.

Toen draaide ze zich om en terwijl haar hand naar het lederen foudraal op haar heup gleed, kwam ze langzaam op Prins Kualla toe. Zijn blikken volgden haar hand, die bezig was het wapen te grijpen. En er gleed een verachtelijke trek over zijn gezicht. Onmiddellijk evenwel liet hij deze trek veranderen in een sympathieke glimlach. Zijn parelwitte tanden glinsterden in het schijnsel van de olielamp en zijn zwarte ogen schitterden fel.

— Neem gerust uw revolver, Maryse. Waar wilt u dat ik zal gaan staan? Tegen de muur of zal ik liever in een fauteuil plaats nemen.

Deze koelbloedigheid deed haar aarzelen. Haar hand viel slap langs haar rijbroek en met verbazing staarde ze naar de jongeman voor zich.

— U schijnt niet altijd in Yabori gewoond te hebben, wel? vroeg ze.

— Neen, gelukkig niet. Ik ben in de gelegenheid geweest, Maryse, om ook eens een kijkje te nemen buiten de grenzen van onze stad. Ik was in Engeland, in Frankrijk, Duitsland, Italië, Amerika, kortom, ik reisde zo'n beetje de hele wereld rond. Ik studeerde in Oxford en Parijs.

— Welke faculteit?

— Rechten en medicijnen.

— En promoveerde u?

— In beide faculteiten.

— Dan begrijp ik niet, dat u niet wat moeite gedaan hebt om het levenspeil van uw volk omhoog te brengen.

— Daar wordt aan gewerkt, Maryse. Maar zoals u zult begrijpen moeten wij zeer voorzichtig te werk gaan, willen wij niet de aandacht van de buitenwereld op ons vestigen. Ik vertoefde gedurende de gehele oorlog in Engeland en ik ben tot de conclusie gekomen, dat mijn volk niets mist wanneer zij geen kennis maakt met wat u noemt de Westerse beschaving. Ik keerde gedeeltelijk als een teleurgesteld man terug. Maar tevens met een grote dosis kennis, die mij in mijn toekomstige regeeringsperiode ten goede zal komen. Ik wil trachten leidingwater hier te krijgen met behulp van enkele machines die het water van de rivier zouden kunnen steriliseren; bovendien stel ik prijs op een krachtcentrale, die de stad van electrisch licht zou kunnen voorzien.

— Maar die machines zult u in Europa of Amerika moeten kopen, merkte Maryse op. En

waarmee wilt u dan betalen?

— Betalen? Wij zijn schat en schat rijk, Maryse. Wij bezitten meer goud dan de Bank van Engeland. Laat u niet verblinden door de ogenschijnlijke armoede van mijn volk. Ik zou de hele wereld kunnen kopen met het goud, dat ik bezit.

Het is te begrijpen, dat Maryse door al deze beweringen enigszins overdonderd was en een ogenblik het lot van haar beide vrienden vergeten had. Doch toen zij het woord goud hoorde, dacht zij plotseling weer aan de grote avonturier, die minstens evenveel belangstelling zou stellen in de beweringen van Prins Kualla als zij. Zou het niet beter zijn goede vriendjes met Prins Kualla te worden en ogenschijnlijk gehoor te geven aan zijn wens om zijn vrouw te worden? Dat zou waarschijnlijk de enige manier zijn om ooit uit dit oord vandaan te komen.

— Ik stel zeer veel belang in uw plannen, prins Kualla, antwoordde Maryse. Vertelt u mij er eens iets meer van.

HOOFDSTUK III.

Waarin John Templar zijn lusten botviert in een zijner lievelings-sporten en Odette's bed vreemde kostgangers herbergt.

Templar keek na enige tijd op en miste de slanke gestalte van Maryse, die kort te voren nog gehurkt zat over een aantal orchideeën. Hij wierp een blik op James, die naast hem tegen de boomstam zat en zei:

— Waar is Maryse?

De reus keek om zich heen en zijn gezicht betrok onmiddellijk. Terstond sprong hij overeind en keek nogmaals om zich heen. Ook Templar ging opstaan en zette zijn beide handen als een scheepsroeper aan zijn mond.

— Maryse.... Maryse...., riep hij luidkeels. Doch antwoord kwam er niet.

— Ma-ry-se.... Ma-ry-se...., riep hij nogmaals.

Zijn krachtige stem werd door het woud weerkaatst, maar elk antwoord van de jonge vrouw bleef uit.

Hij greep zijn karabijn en rugzak en liep in de richting waar hij zijn vriendin het laatst gezien had.

— Kom, James, we moeten haar zoeken, voordat ze te ver afdwaald. Je ziet, James, dat je met vrouwen altijd iets hebt.

James volgde zijn meester op de voet en gezamenlijk begonnen de mannen de plek af te zoeken waar ze Maryse het laatst gezien hadden. Het was duidelijk waar te nemen, dat op die plek orchideeën geplukt waren, verderop was de hand van Maryse eveneens aan het werk geweest en langzaam konden zij het spoor van de jonge vrouw volgen.

Tot dat Templar besluiteloos bleef staan.

— Hier is de plek waar ze het laatste geplukt heeft, zei hij. Maar waar is ze toen heengegaan? Je kunt wel duizend en één kanten op. Zeg jij eens iets, James.

— Roept u nog eens, sir.

Templar zette zijn handen weer aan de mond en herhaalde zijn oproep. Ook ditmaal kwam er evenwel geen antwoord.

— Vooruit, James, we moeten als de bliksem gaan zoeken. Wie weet wat haar is overkomen. Ze kan wel in een olifantenvaak gelopen zijn. Kom, volg me.

Met de karabijn in de aanslag baande hij zich een weg tussen de reusachtige bomen door. James volgde hem op de voet. Doch elk spoor van de jonge vrouw bleef uit. Na een half uur gelopen te hebben belandden zij aan de open ruimte, die ingenomen werd door honderden rieten hutten. Dezelfde ruimte, die Maryse had moeten overschrijden om het stenen gebouw te bereiken.

— Stop, James. Ik vrees, dat ze Maryse gevangen genomen hebben, jongen. Kijk eens wat een menigte mensen daar. Ze dansen en zingen, als je het zo ten minste noemen kunt. Het lijkt wel een gekkenhuis.

— Kom, sir, laten we er op af stormen.

— Ben je helemaal gek, hield Templar de reus tegen. Dacht je dat ik me aan stukken wilde laten rijden door die krankzinnige bende? Kijk eens naar die plaats daar in het midden van het dorp. Het lijkt wel of er een soort paal staat waar een stelletje kerels omheen dansen. Zie je het?

— Ja, sir, ik zie het. Misschien hebben ze miss Choisy aan die paal gebonden en willen ze haar offeren.

— Dan hoop ik dat God hen zal behoeden voor mijn wraak, antwoordde Templar. In elk geval geloof ik wel, dat je gelijk hebt. Het is te ver af om alles duidelijk waar te nemen maar het lijkt me wel, dat ze iemand aan die paal hebben vastgebonden en dat ze er een soort dodendans uitvoeren. We kunnen voorlopig echter niets anders doen dan afwachten. Kom, laten we langs de rand van het dorp in de rich-

ting van dat grote gebouw lopen. Ik meen trouwens te zien, dat het landschap naar rechts oploopt, zodat we vanaf die heuvels daar een beter gezicht op het toneel zullen hebben.

Ze liepen enkele meters terug het woud in en maakten dan een grote kring om het dorp heen. De bodem begon langzaam te stijgen en na ongeveer een kwartier hadden ze een punt bereikt, dat minstens honderd meter boven het dorp uitstak. Van hieraf hadden ze een schitterend uitzicht over het dorp. In het midden zagen ze het plein, waar een twaalfstal mannen een wilde dans uitvoerden rond een paal. En aan die paal stond een vrouw vastgebonden.

— Het is Maryse, James, stelde Templar vast. De ellendelingen... het addergebroed. De duivel hale hen.

— Wat kunnen we doen, sir?

— Ja, wat kunnen we doen. Kom, laten we plat op de grond gaan liggen zodat we niet gezien kunnen worden.

Ze strekten zich op de mosbodem uit en staken de lopen van hun karabijnen naar voren, alsof ze het plan hadden het dorp onder trommelvuur te nemen. Gedurende meerdere minuten sloegen ze het vreemde, doch opwindende schouwspel daar beneden gade. Ze zagen hoe een der mannen Maryse losmaakte waarna ze in de richting van het gebouw geleid werd. Een der mannen, dezelfde die haar van de paal bevrijd had, verdween naar binnen en keerde kort daarop met een andere man terug.

— Zeg, James, kijk eens goed. Die man, die zojuist naar buiten komt en een buiging voor Maryse maakt, is bijna Europees gekleed. Zie je zijn khaki-hemd en broek? Maar voor de rest is hij even zwart en onopvallend als de rest van zijn volk. Vind je het niet vreemd, dat er temidden van al die primitieve rieten hutten zo'n enorm, stenen en betrekkelijk modern gebouw staat? Hoe komt dat volk er bij om zo'n gebouw te construeren? Zouden er soms blanken onder hen leven?

— Ik weet het niet, sir, antwoordde de reus, maar het lijkt me wel erg onwaarschijnlijk, dat die kaffers een dergelijk gebouw uit eigen initiatief hebben opgetrokken. Mijn inziens is dit een Westerse invloed, die langs een nog onbekend kanaal tot dit dorp is doorgedrongen.

— Wat ik me afvraag is of dit dorp of deze stad een erkende eenheid is. Ik bedoel of de buitenwereld wel van het bestaan afweet? Indien het deel uitmaakt van de Belgische Congo, zou het dus onder Belgisch toezicht moeten staan. Maar in dat geval kan ik me niet voor-

stellen, dat de bevolking de kans geboden wordt een blanke vrouw aan een offerpaal te binden. Er moet dan toch minstens een Belgische patrouille aanwezig zijn.

— Die is misschien overmeesterd, sir.

— Laten we maar liever ophouden met gissen, James. Daar schieten we toch geen fluit mee op. Wat denk je dat we zouden kunnen doen?

De reus haalde de schouders op en gaf geen antwoord. Hij keek ingespannen naar het stenen gebouw en Templar volgde zijn blikken. De avonturier zag hoe Maryse de man in khakicostuum naar binnen volgde en hoe even later het volk zich langzaam over het dorp verspreidde en zich terugtrok in de rieten hutten.

— Volgens mij, sir, kunnen we niets anders doen dan wachten totdat de avond gevallen is. Bij daglicht zouden we het dorp onmogelijk ongezien kunnen binnendringen.

— Ik vraag me af in hoeverre we dat bij avond wel zouden kunnen, antwoordde Templar.

— Dan hebben we in elk geval meer kans van slagen dan overdag.

— Maar dan moeten we Maryse nog zowat een hele dag in de macht van dat gekke volkje laten. Weet jij wat ze met haar voor hebben? Ze kunnen haar wel offeren of folteren. Ze zou heus niet de eerste blanke zijn, die haar leven ongewild verloor, hoor.

— Dat ben ik met u eens, sir. Maar aan de andere kant moet ik opmerken, dat we miss Choisy van meer nut kunnen zijn, wanneer we vrije mannen zijn dan wanneer we eveneens gevangen zouden zijn genomen.

— Dat is zo, antwoordde Templar. Nou, goed dan, laten we dus wachten tot de duisternis is gevallen. Het is nu ongeveer twaalf uur, we hebben dus nog een uur of zes te wachten voordat de zon achter de horizon is verdwenen. Wat zullen we in die tijd doen?

— We zouden eventueel kunnen proberen het gebouw via het woud te bereiken door in een kring om het dorp heen te lopen. We komen dan bij het gebergte uit en er zal volgens mij wel de een of andere mogelijkheid zijn om daar weer naar beneden te komen.

— All right, kom dan maar mee, James.

De beide mannen stonden op van de mosbodem en begaven zich op weg om zich via het woud, dat de stad aan alle kanten insloot, een weg te zoeken naar de bergen, die aan de horizon voor hen opdoemden. Het werd een uiterst moeilijke en afmattende tocht, die evenveel

tijd als zweet kostte. Doch tegen twee uur in de middag, toen de zon brandend boven hun hoofden stond, bereikten zij de eerste stukken rotsbodem en hield de plantengroei op.

— Hier kunnen we niet verder gaan, James. Tenzij we het risico willen lopen om gezien te worden. Het beste kunnen we nu eerst zoeken naar een soort pad dat naar beneden leidt.

Doch voordat ze hiertoe overgingen, spreidden ze hun vermoeide lichamen uit in de schaduw van enkele bomen en bevochtigden zij hun droge lippen met een slok ijswater uit de fles, die Templar in zijn rugzak meedroeg.

— Een scheutje whiskey zou ons geloof ik goed doen, James. Dacht je ook niet?

— Hebt u wat bij zich? vroeg de reus.

— Ja, hier neem er maar een paar slokken uit.

De reus zette het kleine flesje, dat Templar hem overhandigde aan zijn lippen en nam er enkele teugen uit. Het vocht brandde hem in de mond, doch hij voelde het bloed sneller en krachtiger in zijn aderen stromen. Hij gaf het flesje terug en Templar volgde zijn voorbeeld. Toen stak hij een sigaret op en leunde achterover, zijn hoofd op de armen steunend.

— Wil je wel geloven, James, zei Templar na ongeveer een kwartier zwijgend gerookt te hebben, dat ik toe moet geven, dat we uiteindelijk beter naar het voorstel van Maryse hadden kunnen luisteren?

— Hoe bedoelt u, sir?

— Vertrekken. Zij voelde er niets voor om aan land te gaan. Ze gaf er de voorkeur aan de tank te vullen en de instrumenten bij te stellen. Hadden we in dit geval maar naar haar raad geluisterd. Het is een feit, dat een man zich in vele gevallen moet laten leiden door de vrouwelijke impuls, die even snel naar boven komt als de lava in een vuurspuwende berg. Heus, James, de gedachtengang van de vrouw is altijd nog niet zo gek als wij vaak wel denken. Meestal schuilt er wel een degelijke kern van waarheid in. Maar wij mannen zijn meestentijds te trots om er naar te luisteren. En we volgen onze eigen gedachtengang. En wie wordt het slachtoffer veelal? De vrouw. Kijk maar naar Maryse. Nooit heb ik grotere hekel gehad aan de zon als op dit ogenblik. Nog minstens drie uur moeten we wachten voordat dat ellendige ding achter de horizon verdwijnt. Kunnen we dan niet wat anders doen dan hier doelloos blijven liggen.

— We zouden kunnen beginnen een pad te zoeken dat naar omlaag voert.

— All right, James, kom mee.

De beide mannen sprongen overeind en begonnen de rand van het rotsgebergte te onderzoeken. Op verscheidene plaatsen bevonden zich kloven, die echter te stijl omlaag voerden om er langs af te dalen.

— Het lijkt op niets, James, constateerde Templar na een half uur. Ik zie geen mogelijkheid om naar beneden te komen. We zitten hier ongeveer honderd meter boven de grond op een effen plateau. Maar... wacht eens even.

Hij deed zijn rugzak af en haalde er een dubbel stevig touw uit.

— James, jij hebt net zo'n bundel in je rugzak. Haal hem er uit en bindt hem aan de mijne. We zouden er precies de grond mee kunnen halen tenzij we hoger zitten dan honderd meter. Iedere bundel bevat vijftig meter touw.

De beide mannen togen snel aan het werk. De einden werden aan elkaar geknoopt en in een kloof liet Templar het touw langzaam vieren. Toen het de grond raakte hield hij nog ongeveer twintig meter in de hand.

— Dit eind moeten we dan bevestigen aan die boom daar. Het touw is sterk genoeg om ons lichaamsgewicht te dragen. Zodra het donker wordt zakken we er langs naar beneden.

Maar het duurde nog een eeuwigheid voor de mannen, voordat de zon schuil ging achter de toppen der bomen en voordat de duisternis begon in te vallen. Eerst om half zeven lag het dorp in volmaakte duister, behalve dan, dat de maan zo nu en dan door het dunne wolkendek heenbrak en een geel licht over de rieten hutten uitgoot.

Maar toen gaf Templar dan ook het sein tot handelen. Ze pakten hun karabijnen en rugzakken en de avonturier liet zich als eerste langs het touw omlaag zakken. Na enkele ogenblikken had hij de begane grond bereikt en gaf hij een zacht rukje aan het touw ten teken, dat James hem kon volgen. Een minuut later stond de reus naast hem in de kloof.

— We moeten nu nog minstens twee honderd meter langs de rotswand lopen om de achterzijde van het huis te bereiken. Loop vlak achter me aan en blijf zo dicht mogelijk tegen de rotswand, James. Houd je revolver in de hand en je karabijn over de schouder. Je doet in het donker meer met een revolver dan met een karabijn.

Hij liep de kloof uit en volgde de rotswand in de richting van het stenen gebouw, dat zich scherp tegen de hemel aftekende. Vanuit het dorp klonken weinige geluiden tot hem door.

Zo nu en dan hoorde men iemand spreken, doch verder was alles doodstil, behalve dan de geluiden van het oerwoud, die bijkans in geheel Afrika hoorbaar waren. Het schrille geluid van een nachtvogel, het gebrul van een leeuw of het getrompetter van een olifant.

Na ongeveer tien minuten stonden Templar en James aan de achterzijde van het stenen gebouw, dat uit twee verdiepingen was opgetrokken. Doch aan de achterzijde bevond zich deur noch venster, zodat er niets anders opzat dan naar de voorzijde te gaan.

Behoedzaam slopen de beide mannen terug, sloegen de hoek om en bereikten even later de voorkant aan de rechtervleugel. Behoedzaam wierpen ze een blik om de hoek en ontdekten, dat er voor de ingang enkele mannen stonden.

— De ingang wordt bewaakt, James, fluisterde Templar. Kun jij zien hoeveel het er zijn.

James spande zijn ogen in en zei dan:

— Naar ik meen staan er aan iedere kant van de ingang twee. Dat zijn er dus vier. Ze houden lange spiezen in hun handen en staan onbeweeglijk.

— Wat nu, James? Er op los gaan?

— Dat lijkt me verstandiger dan wachten tot ze eventueel in slaap gesukkeld zouden zijn. Die kerels worden natuurlijk om de zoveel uren afgelost en kijken wel uit om in slaap te vallen.

— All right, James. Dan doen we het zó. Jij loopt terug, het gebouw om en valt van de linker vleugel aan. Ik kom dan vanuit deze hoek aangestormd.

— Ik vrees alleen, dat ze niet zullen wachten tot ze bij hun kladden gegrepen worden, maar proberen zullen hun spiezen tussen onze ribben te duwen.

— En schieten kunnen we niet, tenzij we het hele dorp zouden willen alarmeren. Je moet maar zien hoe je ze buiten gevecht wilt stellen, hoor. We moeten dit keer op eigen initiatief handelen. Kom, James, loop om het gebouw heen en kijk goed uit wanneer ik naar voren kom.

James gehoorzaamde en verdween om de hoek van het gebouw. Na enkele minuten gewacht te hebben, zag Templar de rijzige gestalte van James om de andere hoek te voorschijn komen. Toen verliet Templar zijn schuilplaats en liep langzaam op de hoofdingang toe. Het was een afstand van ongeveer veertig meter, die binnen enkele seconden afgelegd zou moeten worden.

De revolver stak hij in het foudraal op zijn

heup en nam de karabijn van zijn schouder. Hij was nog hoogstens vijf meter van de eerste schildwacht verwijderd toen deze omkeek en hem opmerkte. De man vatte zijn spies met beide handen vast en wilde toestoten. Doch Templar, die een uitnemend schermer was en beter dan wie ook met het floret kon omgaan, pareerde de stoot met de kolf van zijn karabijn, die onmiddellijk daarop op het hoofd van de inboorling terechtwam. Inmiddels — terwijl zijn collega ter aarde zeeg — had de tweede schildwacht de strubbeling opgemerkt. Ook hij nam zijn spies en wilde toesteken, doch werd op de even snelle als handige wijze tot falen gedoemd. Toen Templar zich overtuigd had, dat de mannen voorlopig bewusteloos zouden blijven, keek hij op en zag hoe James naast twee roerloze lichamen stond. Zijn ene voet rustte op de buik van een zijner slachtoffers.

— Keurig gedaan, James. Hoe heb je dat zo snel gedaan?

— Het ging zo snel, sir, dat ik het niet eens na zou kunnen vertellen. Voor ik de mannen goed en wel gezien had lagen ze al tegen de grond. Wat doen we nu, sir?

— Naar binnen gaan. Kom, volg me op de voet en neem je revolver in de hand.

Templar wisselde ook zijn karabijn tegen een revolver om en betrad door de boogpoort het stenen gebouw, waarin hij die middag Maryse had zien verdwijnen.

De ruime, vierkante hal, die ze weldra betraden, werd spaarzaam verlicht door een viertal kleine, koperen olielampjes, die aan het plafond hingen en die een geelachtig licht verspreide. Templar keek er belangstellend naar en zei:

— Ze schijnen hier toch niet zo achtelijk te zijn als ik aanvankelijk gedacht had. Ik had niet verwacht hier kunstlicht aan te treffen, al moet ik er onmiddellijk aan toevoegen, dat ze ons nog steeds een jaar of dertig ten achter zijn. De naam van Thomas Edison is hier nog niet bekend. Nou, welke richting wil je nemen? De linkse of de rechtse gang of ga je liever meteen naar boven?

— Laten we op de benedenverdieping beginnen, sir, stelde James voor. We kunnen de vertrekken het beste successievelijk afwerken, als u er geen bezwaar tegen hebt.

— Dan maar naar rechts.

Templar liep de rechtse gang in en opende de eerste de beste deur, die hij tegenkwam. Hij stond in een donker vertrek, dat even later

door zijn elektrische zaklantaarn verlicht werd. Zijn verbazing was niet gering toen hij de luxe ontdekte, die hier ten toon werd gespreid. Dik Marokkaans tapijt, fauteuils, gobelins, tafeltjes, kastjes, enorme koperen olielamp en een macht van kussens. Het was het vertrek, waar Maryse die morgen door Prins Kualla was ontvangen. De volgende vertrekken zagen er al even luxeus en gezellig uit. En na ongeveer een half uur werd de linkse gang onderzocht. Op de gehele benedenverdieping was evenwel geen levende ziel te bespeuren en er werd dus besloten naar de eertse verdieping te gaan. Ook hier brandde in de hal een aantal kleine lampjes, die net genoeg licht gaven om niet te struikelen over kleine tafeltjes en fauteuiltjes. Vanuit verschillende vertrekken viel licht onder de deur naar buiten. Er klonk stemmengeluid, schelle, kierende lachjes, en een zware mannenstem, die herhaaldelijk lachte en hoestte. Het kwam vanuit de linker vleugel van het gebouw.

— Wat denk jij er van, James? vroeg Templar.

— Ik zou zeggen, dat het veel weg heeft van een harem, sir, meende de reus. Het lijkt wel of die zware mannenstem Frans spreekt. Luistert u eens goed.

— Neen, James, je vergist je. Het is een voor mij onverstaanbaar taaltje. Doch ik meende inderdaad ook enkele Franse woorden te horen. Kom, laten we eens wat dichterbij gaan.

Ze liepen op hun tenen in de richting van waar het gelach kwam en bleven dan staan voor een deur, die op een kier stond.

— Nou, Maryse, hoe vindt u het in Yabori? vroeg een heldere mannenstem in perfect Frans. U ziet, dat wij zelfs een landgenote van u hebben. Odette was mijn eerste vrouw, die ik vanuit Parijs meenam. Ze voelt zich hier buitengewoon op haar gemak en zou niet meer terug willen naar de „Ville lumière”. En u?

Templar schrok onwillekeurig toen hij Maryse's heldere stem hoorde, die zei:

— Zo gauw kan ik dat nog niet beoordelen, Prins Kualla. Ik ben nog maar kort hier en ik ben er van overtuigd, dat ik lang nog niet alles gezien heb. Misschien dat ik wel blijf... misschien ook, dat ik zal trachten te vluchten.

— Dat, Maryse, zal u nimmer gelukken. Voor een vluchteling bestaat hier maar één lot: de dood.

— Maar u wilt toch niet zeggen, dat u mij zoudt doden wanneer ik zou trachten te vluchten?

Plotseling viel de zware onverstaanbare mannenstem haar in de rede. De andere stem, die zojuist Frans gesproken had, antwoordde in dezelfde taal en vervolgde dan in het Frans:

— Mijn vader ergert zich wanneer wij aldoor Frans spreken, Maryse. Hij kan er geen woord van verstaan en zou er zeer veel prijs op stellen, wanneer u zich onze taal meester zou maken. Hij zal u werkelijk rijkelijk belonen.

— Met goud? vroeg Maryse.

— Met goud en kostbare juwelen.

— Maar wat heb ik aan juwelen wanneer er nooit eens een gelegenheid is om ze te dragen. Diners, bals, recepties geeft u hier nooit. Voor wie zou u ze moeten geven? In Londen en Parijs ben ik gewend recepties op ambassades bij te wonen, bals waar de upper-ten van elke hoofdstad van Europa komt. Dan draag je juwelen met trots en genoeg. Maar hier? In zo'n armetierig gat? Wie bewondert je om je juwelen? Uw volk?

— Ik, Maryse. Ik zal u bewonderen als mijn echtgenote.

— Dus ik heb afgedaan, hè, Kualla? vroeg een onbekende vrouwenstem.

— Odette, sprak prins Kualla, wij zijn nu vier jaar getrouwd en naast u heb ik slechts drie inheemse vrouwen. Wilt gij mij toestaan thans een nieuwe, jongere, frissere vrouw te kiezen?

— En ik dan? vroeg Odette.

— Gij, Odette, gij zult de eerste vrouw worden van mijn vader, Keizer Ndrumala, gij zult keizerin worden van heel Yabori.

— Dank je voor de eer. Maar breng me dan maar liever naar Parijs terug. Als ik dat geweten had, zou ik nooit naar dit smerige gat gekomen zijn.

— Odette, ga onmiddellijk naar je kamer en laat ons alleen, sprak prins Kualla streng.

— Ik....

— Ik gelast je te vertrekken en onmiddellijk.

De stem van Prins Kualla klonk toornig en Odette gehoorzaamde. Want even later ging de deur open en trad een slanke, knappe gestalte naar buiten. Ze trok de deur achter zich dicht en wilde de gang aflopen toen ze plotseling met schrik bleef staan. Voor haar stonden twee mannen en ze stond op het punt een gil te geven toen ze bijtijds ontdekte, dat het blanken waren.

— Ssst, Odette, sprak Templar in het Frans, terwijl hij de vinger op zijn lippen legde. Wij zullen u helpen. Zeg ons waar we rustig en ongestoord met u praten kunnen.

— U....

— Ssssst, vermaande Templar haar nogmaals. Neem ons mee naar uw kamer.

— Maar, dat gaat niet, dat is verboden, antwoordde Odette, die nog geen dertig kon zijn. Dit gedeelte van het gebouw is een harem en daar mag geen andere man komen dan Keizer Ndrumala en Prins Kualla. Neen....

— Geeft niet, Odette, je wilt van hier weg. Goed, luister dan naar ons en breng ons naar je kamer.

Ze gaf geen antwoord en beduidde de beide mannen haar te volgen. Ze liep naar de tweede etage en opende een deur. Het was er donker, doch enkele ogenblikken later gloeide de olielamp, die aan het plafond hing helder op en baadde het vertrek in een zee van licht. Ze sloot de deur af met een grendel en verzocht de mannen plaats te nemen. De kamer geleek volkomen op die waar Maryse die middag door de prins was ontvangen, alleen was deze aanzienlijk groter en stond er tegen de linkse muur een weelderig bed met een zijden hemel, dat geheel door ragfijne zuivere doorzichtige zijde was afgeschermd.

Templar bemerkte, dat de vensters — drie in getal — getralied waren met ijzeren staven, doch dat de frisse avondlucht ongehinderd naar binnen kon dringen omdat men in Yabori nog geen mogelijkheid had gevonden om glas te fabriceren.

De olielamp gaf naast licht evenwel voldoende warmte af, om de kille tropenlucht buiten te houden.

— Wie bent u? vroeg Odette, nadat ze zich op een lage divan had neergeveild.

— Rookt u een sigaret? bood Templar aan.

— Een.... sigaret?

Odette's ogen gingen wijd open.

— Een sigaret? herhaalde ze. Lieve hemel, het is vier jaren geleden, dat ik voor het laatst een sigaret gerookt heb. Op het moment, dat ik naar dit verschrikkelijke oord kwam, knapte een deel van mijn leven af. Geen sigaretten, geen champagne, zelfs geen rode tafelwijn, geen poeder, geen parfum, niets dan een zwarte man, waarop ik eens verliefd was geworden en een schoonpapa die veel weg heeft van een slinger-aap, die een oerang-oetan tot moeder had. Bah, wat een hel is het hier. En Kualla wil er een paradijs op aarde van maken.

— In ieder geval moet ik zijn smaak waar het vrouwen betreft bewonderen, complimenteerde Templar.

Odette lachte schalks en scheen aangenaam

verrast door een dergelijke, fijngevoelig complimentje, dat onmiddellijk haar Parijse eigenschappen weer opriep.

— Merci, mon chère, antwoordde ze met een verleidelijke glimlach. En wat denkt u voor mij te kunnen doen?

— Uw vrijheid teruggeven en u terugbrengen naar Parijs.

— Eerlijk?

— Vannacht kregen wij pech met ons vliegtuig, en we moesten op de rivier landen. Hier zitten we nu sinds vier en twintig uur. Mijn vriendin, Maryse, met wie u zojuist beneden gesproken hebt, verdwaalde in het woud en werd gevangen genomen door dat volkje. Wij besloten haar te bevrijden en wisten de schildwachten te overmeesteren en binnen te dringen binnen de muren van dit keizerlijk paleis, dat van buitenaf meer lijkt op een gaarkeuken uit de vorige oorlog.

— U hebt dus een vliegtuig hier bij de hand? riep Odette enthousiast uit.

— Op nog geen vijf kilometer afstand, Odette.

— En onbeschadigd?

— Volkomen intact met voldoende brandstof aan boord om tien maal naar Parijs en terug te vliegen.

— Dan krijgt u de eer mij te helpen ontvluchten, glimlachte ze. Maar denk niet, dat het zo eenvoudig is als u zich misschien zult voorstellen. U ziet, dat alle vensters getralied zijn en bovendien wordt de ingang dag en nacht streng bewaakt. Overdag door zes man, des nachts door vier man.

— We zouden onmiddellijk kunnen beginnen, stelde Templar voor. De vier schildwachten liggen voor de deur bewusteloos en we zullen geen enkele moeilijkheid hebben om buiten te komen. Alleen moeten we Maryse meenemen, want ik weet wel zeker, dat ze er niets voor zal voelen om met Prins Kualla in het huwelijksbootje te stappen.

— Neen, zei ze, vannacht kunnen we zeker niet vertrekken. Onze vlucht dient zorgvuldig voorbereid te worden. En bovendien zou ik voor mijn vertrek mijn toekomst zeker willen stellen.

— Hoe bedoelt u dat?

— Wel, ik zou er prijs op stellen mijn verdere leven onbezorgd te kunnen doorbrengen. Dit gebouw, dat er van buiten — zoals u gezegd hebt — als een middeleeuwse gaarkeuken uitziet, bevat voor millioenen aan goud en juwelen en ik zou het een hard gelach vinden

om met lege handen bij mijn moeder terug te keren. Dikwijls al heb ik haar wat geld op willen sturen, maar ik heb Kualla er nog steeds niet toe kunnen bewegen een postkantoor in Yabori te openen.

— Ligt hier zoveel goud en juwelen verborgen? vroeg Templar nieuwsgierig.

— Voor millioenen, mon chère. En het ligt praktisch voor het grijpen.

— Weet u waar het ligt?

— In de kelder van het gebouw. Er is wel een strenge bewaking, doch als u in staat bent vier schildwachten buiten Westen te slaan, dan zal die wacht zeker niets voor u betekenen.

— Daar moet u mij meer van vertellen.

— Dat kan, maar dan toch niet vanavond. Het is beter, dat u nu onmiddellijk verdwijnt, want ieder ogenblik kan mijn ontrouwe Kualla binnenkomen en dan zijn de rapen gaar.

— Maar ik vind het een hard gelach onverrichter zaken dit gebouw weer te verlaten. Dan zouden we morgennacht opnieuw vier schildwachten buiten westen moeten timmeren, terwijl hun nederlaag reeds argwaan zal doen opwekken, waardoor de wacht waarschijnlijk aanzienlijk versterkt zal worden. Neen, als u het mij eerlijk vraagt is het beter dat u ons ergens probeert te verstoppen totdat Prins Kualla onder de wol ligt opdat we daarna onmiddellijk handelend kunnen optreden.

— Okay, maar schieten jullie dan vliegensvlug onder mijn bed, want ik hoor hem al komen. Binnen enkele seconden is hij hier.... snel.... snel.... onder het bed, anders gaan jullie voor de bijl.

Nog geen halve minuut later betrad Kualla de kamer....

Stelt U prijs op een complete serie?

Voor enkele liefhebbers hebben wij nog een beperkt aantal oudere nummers à f 0.25 per stuk

Zendt een postwissel met een opgaaf van de door U gewenste nummers en wij zenden U het verlangde franco thuis!

B.H.S. UITGEVERSBEDRIJF, - DEN HAAG
Spuistraat 9 · Telefoon 114096 · Giro 532216

Voor België:

DE INTERNATIONALE PERS, ANTWERPEN
Kortemarkstraat 18 · Tel 95895 · P. C. 403672

Waarin Prins Kualla probeert zijn eis tot echtscheiding te argumenteren en James neigingen krijgt om verpleegster te worden.

Kort na Odette's vertrek leidde Prins Kualla Maryse naar haar slaapvertrek op de tweede verdieping. Hij kuste beleefd haar blanke hand en maakte een diepe buiging. Vervolgens toonde hij haar, hoe de lamp in haar kamer ontstoken diende te worden en trok zich dan bescheiden terug.

Van daar ging hij naar Odette's kamer, waar Templar en James nog geen drie seconden geleden ligging hadden gekozen onder het bed van Kualla's vrouw.

— Ik begrijp niet, Odette, begon de prins, dat je je in gezelschap van mijn vader zo hebt opgewonden. Het is heel normaal en bovendien in Yabori gebruikelijk, dat een man meerdere vrouwen tegelijk bezit. Ook al is dat in uw land niet de gewoonte, hier in Yabori wijken wij van die methode niet af. Ik ben nu vier jaar met u getrouwd geweest en ik heb u nooit bijzonder lastig gevallen. De meeste tijd bracht ik nog door met mijn zwarte vrouwen. Nu heb ik een nieuwe blanke vrouw ontdekt, die ik tot de mijne wens te maken. U evenmin als zij zal een blanke vrouw naast zich dulden. Daarom moet ons huwelijk ontbonden worden, hetgeen zeer eenvoudig geschieden kan door u over te geven aan mijn vader. Hij is bereid u als zijn wettige vrouw te aanvaarden.

— Maar ik ben niet van plan met die zure gorilla te trouwen. Zeg hem dat maar uit mijn naam.

— Mijn vader is een goed man, Odette, en bijzonder zacht en lief voor vrouwen die hem met hart en lichaam toegewijd zijn. Maar voor onwillige vrouwen is hij een tyran.

— Liever een tyran als een minnaar wanneer het een man betreft zoals jouw vader. Ik trouw niet met hem al keert hij het hele dorp ondersteboven.

— Goed, we zullen er vanavond niet langer over redetwisten. Misschien ben je morgen van gedachten veranderd. Ik wens je goeden nacht. Kualla verwijderde zich en trok de deur achter zich dicht. Hij begaf zich onmiddellijk naar de kamer van zijn vader, Keizer Ndrumala, die popelend op zijn zoon scheen te hebben zitten wachten. Het gesprek tussen beide mannen werd uiteraard in het Yaborisch gevoerd.

— En, heb je met haar gesproken, vroeg de vader.

— Ja, vader, zij weigert echter uw vrouw te worden. Zij noemde u een zure gorilla en ziet u liever als tyran dan als minnaar.

Keizer Ndrumala stond driftig op en sleepte zijn vette lichaam door de kamer heen en weer. Hij deed veel moeite om de handen op de rug te vouwen, doch of zijn armen waren te kort of zijn rug te dik. In elk geval mocht hij niet in zijn pogingen slagen.

— Een zure gorilla... de domme vrouw... wat denkt ze wel. Laat gij uw vader zo beleedigen? Ik zal haar aan de schandpaal laten slaan en haar laten geselen in het bijzijn van mijn hele volk. Ik zeg u, dat ik haar als vrouw begeer en dat gij dit zult moeten bewerkstelligen. Indien gij er niet in slaagt neem ik uw nieuwe vrouw, die Maryse. Dat zweer ik u bij het hoofd van uw moeder, die een hond was.

Plotseling werd er zenuwachtig op de deur van de kamer geklopt. Kualla opende de deur en in de opening stond een man, die in de hand een lange spies hield. Hij maakte drie maal een diepe buiging en trad dan schoorvoetend het vertrek binnen.

— Ik vraag om verschoning, gij Keizer aller Yabori's, maar mijn plicht dwingt mij u een verschrikkelijke tijding te brengen.

— Wat is het, Tuma? vroeg de keizer.

— Als bevelhebber van uw keizerlijk leger moet ik u mededelen, dat de vier schildwachten, die vanavond de wacht voor uw keizerlijk paleis betrokken hebben met hun gezichten tegen de grond liggen en waarschijnlijk door een plotselinge dood zijn overvallen.

— Dood? riep Kualla uit. Leven ze niet meer?

— Ze bewegen niet, Prins, antwoordde Tuma. Ik heb hen geroepen en door elkaar geschud, doch zij blijven liggen.

— Zij hebben waarschijnlijk te veel Tsuro-piya-wijn gedronken, meende de keizer.

— Neen, keizer, antwoordde de opperbevelhebber van het keizerlijke leger, zij zijn volkomen nuchter.

— Kualla, beval de keizer, gij hebt medicijnen gestudeerd. Ga zien wat er waar is van hetgeen Tuma spreekt.

Prins Kualla verliet met Tuma de kamer des keizers en spoedde zich naar de boogpoort waar de lichamen der vier schildwachten nog steeds roerloos op de grond lagen. Kualla had slechts een kort ogenblik nodig om vast te stellen, dat er slechts sprake was van een diepe bewuste-

loosheid, die hun toegebracht was door een hevige slag op het hoofd, gezien de enorme buil, die elk der schildwachten onder het haar droeg.

— Laat onmiddellijk vier nieuwe schildwachten komen, Tuma, beval Prins Kualla en laat deze vier mannen naar de ziekenhut brengen. Leg ze op de bedden neer en laat ze vanzelf bijkomen. Ze leven nog even erg als jij. Vlwg, schiet op.

Kualla keerde naar zijn vader terug en bracht de oude man verslag uit.

— Maar wie kan dat gedaan hebben? wilde de keizer weten.

— Ik zou het niet weten, vader, tenzij....

— Wat?

— Tenzij die vliegboot meerdere passagiers in zich had.

— Bedoel je dat die Maryse vrienden bij haar had?

— Bij voorbeeld, vader. Het is best mogelijk, dat zij in gezelschap van enkele vrienden aan land is gegaan en dat zij verdwaald was toen uw soldaten haar vonden. Haar vrienden hebben haar toen natuurlijk gemist en hebben Yabori gevonden. Misschien hebben zij zelfs vanaf de heuvels de ceremonieën aanschouwd welke aangericht werden om Maryse tot Yaborische te maken.

— Dat is mogelijk, antwoordde de keizer. Maar waar zouden die vrienden van haar kunnen zijn. Toch niet in het paleis?

— Die kans bestaat, vader. Ze zoeken natuurlijk naar Maryse en hebben misschien gezien, dat de eerste minister haar naar het paleis gebracht heeft waar ze door mij werd overgenomen.

— Laat dan het hele paleis doorzoeken, beval de keizer. En laat Tuma onmiddellijk bij me komen. Ik zal hem zeggen, dat hij een prul van een opperbevelhebber is en dat hij niet eens in staat is mijn paleis te laten bewaken, dat zijn soldaten prullen zijn omdat ze zich door blanken laten doodslaan.

— Ze zijn niet dood, vader.

— Maar ze kunnen in elk geval niets méér doen dan een dode, behalve misschien nog ademhalen. Snel, volg mijn bevelen op.

Kualla verdween en keerde enkele minuten later met Tuma terug.

— Tuma, beval de keizer, roep honderd mannen bijeen en laat het hele paleis doorzoeken. Je mannen mogen overal komen behalve in de vertrekken van de vrouwen, die mijn zoon en

ik zelf zullen onderzoeken. Schiet op en breng onmiddellijk rapport uit.

Tuma boog.

— Tot uw orders, Keizer aller Yabori's.

Toen verdween hij.

— Vooruit, Kualla, neem jij de vertrekken van jouw vrouwen voor je rekening, dan zal ik de kamer van de mijne onderzoeken. Laten we geen ogenblik verliezen.

Keizer Ndrumala spoedde zich de kamer uit en doorzocht de gehele linker vleugel van de eerste verdieping. Doch bij geen van zijn elf vrouwen vond hij de onbekende indringers. Kualla deed hetzelfde op de tweede verdieping. Hij doorzocht vooral de kamer van Maryse, die reeds ontkleed te bed lag. Hij gedroeg zich evenwel als een gentleman, beroerde haar gestalte nog met geen enkele blik en doorzocht snel en nauwkeurig het vertrek, waarna hij zich verontschuldigde en verdween.

De kamer van Odette kwam als tweede aan de beurt.

— Wat zoek je? vroeg de vrouw scherp.

— Er zijn vreemden het paleis binnengedrongen. Ze hebben de wacht neergeslagen en ik moet ze vinden. Er bevinden zich honderd soldaten in het paleis, die het van onder tot boven moeten doorzoeken. Weet jij er soms iets van?

— Ik? Wat zou ik er van af moeten weten?

— Ik weet het niet. Je bent onbetrouwbaar genoeg om een complot tegen mijn vader en mij te smeden. Als vrouwen jaloers worden zijn ze tot alles in staat. Ze veranderen dan in ware duivelinnen.

Hij ging op zijn knieën liggen en keek onder het bed. Op hetzelfde ogenblik trof een gebalde vuist hem precies tussen de ogen en een andere achter het oor.

Hij zag een hele hoop sterren, gaf een diepe zucht en bleef toen roerloos naast het praalbed op het tapijtje liggen.

Templar, die beide stompen had toegediend, kroop snel onder het bed vandaan en beval James hetzelfde te doen.

— Wat heb je nu gedaan? vroeg Odette, die over de rand van haar slaapstede keek en het roerloze lichaam van haar echtgenoot zag.

— Buiten werking gesteld, antwoordde Templar laconiek. Er bleef me geen andere keus. Kom, Odette, nu moet jij ons helpen. Heb je er enig idee van waar Maryse slaapt?

— Ja, in de laatste kamer op deze gang, antwoordde ze. Wil je dan naar haar toe?

— Ik wil haar op zijn minst geruststellen, antwoordde Templar. Het kind zal duizend angsten hebben uitgestaan sedert haar gevangename. Ze zal heus wel blij zijn een bekend gezicht te zien. Maar wat moeten we met Kualla doen?

— Dat weet ik ook niet. Jij hebt hem down geslagen en jij moet dus ook maar de consequenties dragen. Zijn papaatje zal hem straks heus wel gaan missen.

— Weet je wat we doen kunnen?

— Nou?

— We houden Kualla als gijzelaar vast. Hij moet ons een groot deel der schatten uitleveren en ze naar het vliegtuig laten brengen. Doet hij dit niet, dan dreigen we hem met de dood.

— Dacht je dat zijn vader zich daar iets van aan zou trekken, vroeg Odette. De ouwe Ndrumala laat liever zijn zoon schieten dan zijn goud. Reken daar dus maar niet te vast op.

— Dan zullen we de keizer eveneens gevangen moeten nemen en met de dood dreigen.

— Dat zou een oplossing kunnen zijn. Maar hoe krijg je de ouwe te pakken.

— Laat dat maar aan mij over. Daarvoor gebruik ik Kualla weer.

Prins Kualla kwam langzaam bij kennis en probeerde zich met veel moeite op te richten terwijl hij met een pijnlijk gezicht zijn bonzend hoofd betastte.

— Het spijt me, Keizerlijke Hoogheid, zei Templar, dat ik u moest verhinderen onder het bed te kijken. Maar ik kon niet toestaan, dat wij door u ontdekt zouden worden.

Kualla opende de ogen wagenwijd en vroeg in het Frans:

— Wie bent u?

— Mijn naam is Sir Neville Carlisle, St. James Square 54, Londen. Wilt u misschien mijn kaartje?

— Wat bent u van plan? vroeg Kualla.

— Heel veel, Keizerlijke Hoogheid. In de eertse plaats wens ik te voorkomen, dat mijn vriendin, Maryse Choisy, met u in het huwelijk treed. Ik wens haar terug te brengen naar de bechaafde wereld, waar elke man één vrouw bezit of omgekeerd. Bovendien zal ik Odette, die door u op de keien gezet werd, met mij meenemen en haar terugbrengen naar Parijs. Als schadevergoeding voor de ontzettende last, die u ons gezelschap aangedaan hebt, eis ik een aanzienlijke schadevergoeding in de vorm van goud en juwelen. Daarenboven eis ik...

— Houdt u maar op, Sir Neville, antwoordde Kualla. U kunt zowel het ene als het andere

idee rustig laten schieten. Denk niet, dat u ooit Yabori zult kunnen verlaten, tenzij via de maag van een krokodil.

— Ik geloof, dat u mijn capaciteiten onderschat, Kualla, antwoordde Templar scherp. En bovendien ziet u mij aan voor een te zachtmoedig man.

Hij trok zijn revolver en richtte de loop op het nog steeds zittende lichaam van de jongeman.

— Eén beweging van mijn wijsvinger, Kualla, en gij zijt niet meer.

De ogen van Kualla namen een vreemde uitdrukking aan. Er sprak angst en wanhoop uit. Hij probeerde overeind te komen en trok zich aan het bed omhoog. Toen ging hij op de rand zitten en streek met de handen door het zwarte haar.

— Wat verlangt u allemaal ook al weer? Zegt u het nog eens.

— Maryse.... Odette.... Goud.... Juwelen.... dragers om het naar de rivier te brengen.... en uw handtekening als aandenken.

— Mijn vader de keizer zal nooit....

—zal nooit de dag van morgen aanschouwen, indien hij niet bereid zal zijn aan mijn eisen te voldoen.

— Gij zoudt dus mijn vader eveneens vermoorden?

— Zeker. Ik zou het leven van uw vader nemen in ruil voor de vrijheid van vier mensen, die zonder kwade bedoelingen en zonder opzet in uw land terecht zijn gekomen en behandeld worden als slaven, die geen recht hebben te gaan of te staan waar zij wensen.

— Het paleis wordt op het ogenblik door honderd soldaten doorzocht, zei Kualla na enige tijd.

— U kunt ze bevelen het paleis te verlaten en de aftocht te blazen.

— Maar mijn vader wenst verslag van mij te krijgen.

— Dat kan. Indien u wilt kunnen we samen naar uw vader gaan.

— Neen, doe het niet. Hij zal woedend zijn. Het beste is, dat ik u het gevraagde op eigen risico verstrek. Op voorwaarde echter, dat u mij op erewoord belooft, dat mij geen kwaad zal geschieden.

— Dat belooft ik u op mijn woord van eer.

— Goed, gaat u dan met mij mee. Ik zal Tuma, de opperbevelhebber van het leger bevelen geven zijn mannen terug te trekken en hen voor het paleis te laten wachten opdat zij het

goud, dat gij verlangt naar de rivier zullen kunnen transporteren.

— Uitstekend, Kualla, maar... denk er om, geen flauwe grapjes uithalen, want ik zweer je, dat je doorzeefd wordt met lood uit mijn revolver.

Terwijl James in de kamer van Odette achterbleef begaf Templar zich met Prins Kualla naar de eerste verdieping, waar Tuma juist de kamer van de keizer verliet.

— Tuma, roep onmiddellijk je mannen terug, en laat ze voor het paleis de wacht betrekken.

— Alle honderd, Hoogheid?

— Ja.

— Maar Zijne Keizerlijke Majesteit heeft mij zojuist bevolen mijn mannen iedere hut te laten doorzoeken.

— Dan trek ik dat bevel in. Ik ben van mening, dat het raadzamer is je mannen voor het paleis te laten wachten. Ik zal wel met de keizer spreken.

— Goed, Hoogheid, zoals u beveelt.

Tuma liet zijn mannen samenkomen en rustig verlieten zij het paleis, dat even later weer in volslagen rust verkeerde.

— Zo, en vertel me nu eens, waar de schatten van Yabori liggen, Kualla.

— In de kelder. Sir Neville. Gaat u maar mee.

Kualla opende een deur op de benedenverdieping en daalde voor de avonturier de trap af naar beneden. Er brandden kleine lampjes, die een geelachtig licht verspreidden en aan het einde van de trap bevond zich een grote vierkante ruimte, die volgestapeld stond met kleine, houten kistjes. Er zaten vier mannen op de vloer, die onmiddellijk overeind sprongen toen zij Kualla herkenden. Zij spraken geen woord doch maakten alleen een diepe buiging.

— Hier staan de kisten met goud en juwelen, Sir Neville. Ik neem aan, dat u met een gedeelte tevreden zult zijn.

— Hoeveel pond vertegenwoordigt deze schat?

— Ik denk ongeveer drie à vier millioen pond, Sir Neville.

— Goed, laat maar eens zien wat er in de kisten zit.

Kualla gaf zijn mannen bevel de kisten te openen en af te stapelen. In een groot aantal kisten lagen ruwe brokken zuiver goud, dat zo uit de rotsen gehakt scheen te zijn. In andere kisten bevonden zich fijne, gouden en diamant-

ten sieraden, die door kunstzinnige handen gesmeed en gezet waren. Er stonden acht en veertig kisten in de kelder en Templar zocht er elf uit, die naar zijn schatting de grootste waarde vertegenwoordigden.

— Deze elf kisten wens ik mee te nemen, Kualla, zei hij. Laat elf van je mannen roepen die ze naar de rivier zullen moeten brengen.

Kualla wendde zich tot de vier soldaten, die de wacht hielden bij de schat en sprak enkele ogenblikken met hen in het Yaborisch. Templar probeerde iets van de taal te verstaan, doch hij kon geen enkel woord herkennen en de aard van het gesprek ontging hem dan ook ten ene male. Juist toen hij iets wilde zeggen, wierpen de vier mannen zich op hem.

Templar zag, dat hij in een val gelokt was en vocht als een krankzinnige om zich te bevrijden uit de krachtige grepen der inboorlingen. Al spoedig zag hij evenwel in, dat hij zeer snel het onderspit zou moeten delven en dat zijn prachtig plan in duigen zou vallen. Hij diende enkele krachtige stompen toe, doch ontving deze op slag weer terug. Hij begon zich afgemat en moe te voelen. Het duizelde hem en de kelder scheen als een stoomcarroussel in het rond te draaien. Toen hoorde hij plotseling een hem bekende stem.

— Kualla, laat die kerels ophouden of ik schiet je aan flarden.

Onder aan de trap stond James, de revolver dreigend in de hand. Hij kwam langzaam voorwaarts, trok een der mannen van Templar af en slingerde hem met één hand tegen de muur. Nummer twee volgde diens voorbeeld en toen gaf Kualla een kort bevel.

Templar haalde diep adem en wiste het zweet van zijn gezicht.

— Dat was op het nippertje, James, zei hij. Ik heb te veel vertrouwen in onze prins gesteld. Je kwam net op tijd.

— Ik vertrouwde de man helemaal niet, sir. En toen het zo lang duurde heb ik miss Odette gezegd, dat ik op onderzoek uitging. Zij heeft me gezegd hoe ik hierheen moest komen.

— De verraadster, siste Kualla. Daar zal ze voor boeten.

— Kom, kom, Kualla, niet van die krachttermen. Die passen helemaal niet bij je mooie khaki-hemd. Ik gaf je mijn woord van eer, dat ik eerlijk spel zou spelen, doch ik had het jou ook moeten laten doen. Enfin, je ziet, dat eerlijkheid nog steeds het langst duurt. En nu laat je een van deze mannetjes naar boven gaan om

elf soldaten naar de kelder te laten komen. Begrepen?

Kualla gaf een kort bevel en een der mannen verdween langs de trap naar boven. Nog geen drie minuten later keerde hij terug in gezelschap van elf soldaten.

Op bevel van de prins nam elk der mannen één der door Templar uitgezochte kisten op zijn schouders en droeg ze naar boven.

Kualla, Templar en James volgden op de voet. In de hal liet de avonturier halt maken. Hij beval James Maryse en Odette te gaan halen en tien minuten later was het gezelschap in de hal verzameld.

Maryse viel haar vriend hartstochtelijk om de hals en het had niet veel gescheeld of ze was in snikken uitgebarsten. Doch daar was geen tijd meer voor.

— Odette, zei Templar, versta jij iets van het Yaborisch?

— Ja, ik kan het meeste wel verstaan.

— Goed dan, controleer jij dan of Kualla mijn bevelen nauwkeurig aan zijn mannen vertaalt.

— Uitstekend.

Templar wendde zich tot de prins, die er armzalig uitzag. De jonge prins der Yabori's had zijn fiere, militaire houding laten varen en hing als een verdroogde garanium in elkaar. Op zijn gezicht stond duidelijk zijn gevoel te lezen en in zijn ogen laaide herhaaldelijk een gloed van haat en woede op.

— Kualla, zei Templar, beveel deze mannen de kisten naar de rivier te brengen. Denk er om, dat je mijn woorden precies vertaalt, want Odette zal me waarschuwen indien je weer een vuiligheidje probeert uit te halen.

Kualla gaf het bevel van de avonturier door en weldra zette de stoet zich in beweging. Zij verlieten het paleis en baanden zich een weg door het donkere dorp, dat reeds ter ruste was gegaan. Kualla ging met Templar voorop. Dan volgden Maryse en Odette, terwijl daar achter de elf dragers liepen, die geëscorteerd werden door James, die herhaaldelijk van voren naar achteren liep om te controleren, dat niemand zich probeerde te onttrekken aan het bevel van de prins.

Het werd een uiterst moeilijk en vermoeiende tocht. Door het dorp ging alles vrij vlot, doch toen eenmaal het woud bereikt was nam het tempo, waarin men had aangevangen, snel af. Templar had zijn elektrische lantaarn ontstoken en verlichtte de weg, die zij gekomen waren. Doch de last, die de soldaten te dragen

hadden, bleek zwaarder dan hij berekend had en na een half uur meldde James, dat een der dragers dreigde te bezwijken.

Templar liet halt maken en stond een kwartier rust toe. Daarna gelastte hij op te laden en verder te gaan.

Vele jaren nadien kon Templar deze tocht nog herinneren alsof zij de vorige dag pas plaats gevonden had. De vijf kilometer, die onder normale omstandigheden in twee uur afgelegd hadden kunnen worden, namen dit keer meer dan zes uren in beslag. Er werd negen keer gerust en toen men eindelijk tegen zonsopgang de oever van de rivier bereikte, waren drie der dragers in een toestand van volslagen uitputting.

Templar liet de kisten opstapelen langs de oever en gelastte de mannen in het gras te gaan liggen om uit te rusten. James was inmiddels op zoek gegaan naar de rubberboot, welke zij de vorige dag hadden achter gelaten. Na enig zoeken vond hij haar. Ze bleek nog volkomen onbeschadigd te zijn en de motor sloeg onmiddellijk aan.

Zonder dat Templar hem er om gevraagd had voer hij naar de „Hurricane”, legde aan en stapte even later de cabine binnen. Na vijf minuten keerde hij terug met een grote zak op zijn rug. Hij stapte weer in het rubberbootje, sloeg de motor aan en koerste terug naar de oever.

— Wat heb je gedaan? vroeg Templar nieuwsgierig.

— Ik dacht aan die drie mannen, die meer dood dan levend zijn, sir. Ik heb wat water en whiskey voor hen gehaald en wat voedsel voor de anderen.

Templar waardeerde deze sympathieke geste van zijn bediende, die onder de dikke huid van zijn gespierde body toch een warm gevoel voor zijn medemensen bleek te bezitten. Vriend of vijand, een zieke moest geholpen worden. Hij verpleegde de drie uitgeputte soldaten met zorg, gaf hen te drinken, verbond hun verbrande voeten en verdeelde enkele pakken scheepsbesluit onder de anderen.

— En nu wordt het toch werkelijk tijd, James, dat we de kisten aan boord van de Hurricane brengen en dat we de instrumenten in orde gaan maken. Anders zitten we hier vanavond nog. Laat de verzorging van de zieken maar aan henzelf over en laten wij aan boord gaan. We nemen Kualla als gijzelaar mee. Kom, breng jij eerst de beide vrouwen aan boord en kom onmiddellijk terug.

James hielp de beide vrouwen instappen en bracht hen naar de Hurricane. Toen hij teruggekeerd was, stapten Kualla en Templar in, waarna, nadat James en Kualla aan boord van de Hurricane geklommen waren, Templar alleen terug keerde om de kisten aan boord te brengen. Hij kon twee kisten tegelijk meenemen en moest dus zes keer heen en weer tuffen voordat hij de kostbare lading had overgebracht. Toen legde hij het bootje vast aan de drijver en ging hij James helpen, die in de cockpit reeds druk bezig was met het afstellen van de instrumenten.

Templar nam de radio voor zijn rekening, die tegen elf uur weer in orde was. Hij vroeg de weersgesteldheid op aan het radiostation van Leopoldville en vernam dat deze gunstig was.

Tegen de tijd dat ook James met zijn revisie van de instrumenten gereed was, hadden de beide vrouwen een heerlijke lunch bereid, die zowel door de vier passagiers van de Hurricane als ook door Kualla genuttigd werd. De prins liet zich het Engelse maal uitstekend smaken en wellicht dacht hij terug aan de gelukkige dagen, welke hij lang geleden in de beschaafde wereld had doorgebracht. Doch weldra zou Templar hem naar de oever brengen om voor goed afscheid van hem te nemen.

Dan zou Kualla's droom om Maryse tot zijn vrouw te maken vervolgen zijn.

HOOFDSTUK V.

Waarin enkele krokodillen in hun middagslaapje gewekt worden en een plaat van Josephine Baker opgezet wordt.

Terwijl de anderen nog bezig waren met de uitgebreide lunch, welke Maryse en Odette met veel smaak hadden bereid, besteedde Templar al zijn aandacht aan de inhoud van de elf kisten, die in de bagageruimte van het vliegtuig stonden opgesteld. Ruim een uur lang bracht hij er door, iedere kist openend en de inhoud zorgvuldig onderzoekend. Deze bestond in vele gevallen uit ruwe brokken zuiver goud, doch drie kisten bevatten een keur van schitterende sieraden, zoals men ze zelden in de etalages der grootste juweliers placht aan te treffen. Diademen, fonkelend van diamant, armbanden, ringen, scepters, kortom alles wat men zich maar zou kunnen denken.

En een ruwe schatting makend, raamde hij de totale waarde van de inhoud der elf kisten op minstens een half miljoen pond.

Terwijl hij op een der kisten ging zitten en een sigaret opstak, overdacht hij wat hem in de gegeven omstandigheid te doen stond. Hun plan was geweest naar Tanganyiaka te gaan voor de jacht op groot wild. Tengevolge van een vreselijk noodweer waren ze ver uit de koers gedreven en hadden zij een noodlanding moeten maken bij de grens van de Belgische Congo en Uganda. En ondanks was er toch sprake geweest van een jacht, zij het dan ook niet op groot wild. Er was gejaagd op goud en edelstenen, die practisch voor het grijpen hadden gelegen. En wat was nu belangrijker? Thuis te komen met een vliegtuig vol jacht-trofeeën, die met veel moeite een plaatsje zouden krijgen aan de muren van het huis aan St. James Square, of de beschikking te hebben over een bedrag van een half miljoen pond, dat straks aangewend zou kunnen worden ten behoeve van een behoeftig en noodlijdend deel der bevolking? Was het niet ten hemel schreiend, dat zich ergens in de binnenlanden van Donker Afrika een schat bevond, die renteloos lag te wachten totdat de een of andere onverlaat er zou tegen olopen om het uiteindelijk ten eigen bate aan te wenden. En dat terwijl in Engeland duizenden en nog eens duizenden in verschrikkelijke toestanden leefden, kinderen iedere dag weer aan stierven ten gevolge van ondervoeding en vervuiling, zieken als gevolg van een gebrek aan aardse middelen geen medische behandeling konden verkrijgen.

Neen, Templar was op dat ogenblik hoogst tevreden en hij dankte de Voorzienigheid, die hem door middel van een noodweer deze richting had uitgedreven. Straks zou hij in Engeland talrijke mensen gelukkig kunnen maken. Honderden mensen, die ten einde raad waren, huur- en belastingschuld hadden, niet over geld beschikten om voor hun kinderen eten en kleding te kopen, zouden binnenkort een envelop in hun bus vinden, waaruit als bij toverslag enkele biljetten van tien pond te voorschijn zouden komen. Nieuwe sanatoria zouden verrijzen als gift van een onbekende philanthroop.

Templar glimlachte bij de gedachte aan zoveel gelukkige zielen, die straks weer moed zouden krijgen om het harde leven het hoofd te bieden en met nieuwe moed de toekomst tegemoet zouden gaan.

Hij trapte zijn sigaret uit en liep terug naar de cabine, waar de anderen juist de uitgebreide lunch hadden beëindigd.

— Waar zit je toch, John? vroeg Maryse.

— Ik heb de kisten op deskundige wijze gestuwd, zodat ze niet kunnen gaan verschuiven wanneer we de lucht ingaan.

— Vertrekken we nu spoedig?

— Ja. ik zal Kualla aan land brengen en dan kunnen we vertrekken. Tenminste als Odette er geen bezwaar tegen heeft. Ben je er zeker van, Odette, dat je met ons mee terug wilt en niet liever in Yabori blijft?

— Ik was in mijn hele leven nog nooit zo zeker van iets als juist op dit ogenblik

— Maar bedenk, dat je ondanks je vlucht getrouwd blijft met Prins Kualla van Yabori. Jullie zijn in Parijs voor de wet getrouwd en dat huwelijk kan uitsluitend langs wettelijke weg ontbonden worden.

— Dat kan me niet schelen, Sir Neville, antwoordde Odette vastberaden. Ik heb maar één wens: zo spoedig mogelijk dit verschrikkelijk land verlaten om er nooit meer terug te keren. U bent er nu nauwelijks twee dagen geweest en u hebt er al genoeg van. Kunt u zich dan voorstellen, dat ik het na vier jaren niet meer uit kan houden?

Dat kon Templar begrijpen, temeer daar Kualla te kennen had gegeven, dat hij zijn blanke vrouw, wier schoonheid door haar verblijf in de binnenlanden van Afrika nog niet in het minst had ingeboet, aan zijn oude vader wilde overdoen, terwijl hij zelf een nieuwe vrouw zou nemen.

— All right, Odette, je gaat dus met ons mee naar Europa.

— Ja.

— Zeg, John, begon Maryse nu. Ik dacht dat we aanvankelijk op weg waren naar Tanganyika, waar we op jacht zouden gaan op groot wild. Heb je dat plannetje inmiddels al weer laten varen?

— Ja, Maryse. Deze reis zal daar niets van kunnen komen. Vergeet niet, dat er in de bagageruimte een half miljoen pond liggen, die zo snel mogelijk naar Engeland gebracht moeten worden. Het zou te gevaarlijk zijn om er eerst mee naar Tanganyika te vliegen, waar de kisten gemakkelijk gestolen zouden kunnen worden. Het reisje naar Tanganyika houd je nog te goed en... wat in het vat zit verzuurt niet, moet je maar denken. Kom, James, probeer jij de motoren eens, terwijl ik Kualla naar de oever breng.

James begaf zich naar de cockpit en zette de motoren aan, die weldra een oorverdovend lawaai maakten, daar de deur van de cabine wagenwijd openstond.

— Kom, Kualla, neem afscheid van de dames. Ik zal je met de boot naar de oever brengen. Geef je vrouw een laatste kus en zeg haar vaarwel. Beloof haar bovendien, dat je sentimentele gevoelens nooit meer uit zullen gaan naar een blanke vrouw, die niet van je attenties gediend is. Je hebt werkelijk lange tijd in Europa doorgebracht en je hebt er zeer veel kennis op gedaan, maar je hebt er verzuimd te leren, dat men een blanke vrouw niet tot een huwelijk kan dwingen. Dit is een vrijheid, waarop wij in het oude Europa prat gaan. Het is zoiets als de rechten van de mens, waarover tegenwoordig de kranten vol staan.

Kualla, die reeds bij de open deur van de cabine stond, keek de avonturier strak in de ogen en vertrok geen spier van zijn zwarte gezicht. Zijn smalle, donkerrode lippen bleven stijf gesloten.

Het bleef even stil in de cabine. Toen stapte Odette naar voren en reikte haar echtgenoot de hand. Kualla greep hem en hield hem even vast. Toen zei hij:

— Gij doet er zeer onverstandig aan mij op deze manier te verlaten, Odette. Gij kent de wetten van mijn land even goed als ik en iedere andere Yabori. Gij weet, dat een vreemdeling niet het recht heeft Yabori ooit te verlaten, nadat hij er eenmaal is binnengekomen. Gij en deze blanken handelen in strijd met deze wet. Hierop staat maar één straf: de dood. Zeker, gij vertrekt binnen enkele ogenblikken naar een ver verwijderd land, dat Engeland heet. Daar zult gij u veilig wanen voor de wraak en de toorn van een Yabori, doch Kualla zal u weten te vinden... één voor één... hij zal u ieder op zijn beurt bezoeken... Gij zult alle vier sterven... Vaarwel, Odette, gij hebt nog enkele maanden te leven. Profiteer er van, trek u van niets iets aan en wees er van overtuigd, dat Kualla u nog eenmaal zal terugzien wanneer de angstkoorts in uw mooie ogen zal op-laaieren. Vaarwel...

Odette was bij het luisteren naar deze woorden stil geworden als een muisje, dat een zede-preek van een grote zwarte kater aanhoort. Hoe vrolijk zij eerst ook was in het vooruitzicht van haar vrijheid, thans was ze teneer-geslagen. De woorden van haar echtgenoot schenen diepe indruk op haar te hebben gemaakt en het leek er aardig op alsof zij maar al te veel waarde hechtte aan Kualla's dreigement.

— Vooruit, Kualla, braak niet van die onzin uit. Wat heeft het voor zin Odette bang te maken. Over een uurtje zal ze lachend de schou-

ders ophalen, terwijl ze al mijlen ver van je weg is. Kom, geef me de hand en feliciteer me met het geluk, dat ik mocht smaken door hier een noodlanding te maken. Sans rancune, ouwe jongen.

Kualla reikte Templar inderdaad de hand en keek hem daarbij strak in de ogen.

— Gij weet evengoed als Odette, dat mijn woorden geen greintje bluf bevatten, Sir Neville. Ook u zal ik terugzien.... Hebt geen angst.... Vaarwel en.... happy landing.

Toen trad Maryse op hem toe. Zij reikte hem koel de hand en wilde iets zeggen. Doch plotseling ontstond er een ware paniek in de cabine van de Hurricane.

Toen Maryse de prins een hand gaf, vatte Kualla het meisje met de andere hand om het middel, trok haar naar zich toe en sprong met haar door de geopende cabinedeur naar buiten.

Een hevige, doffe plons leerde de achterblijvers, dat Kualla met Maryse in de rivier was gesprongen, teneinde op het laatste ogenblik toch nog zijn plan door te zetten.

Templar schrok vreselijk, omdat hij onmiddellijk dacht aan de krokodillen, die de rivier in grote mate bevolkten. Hij greep dan ook onmiddellijk zijn karabijn, riep James uit de cockpit terug en daalde af op de drijver.

Kualla zwom met de hevige spartelende Maryse in de richting van de oever, hetgeen niet gemakkelijk ging, aangezien de stroming ontzettend sterk was. Herhaaldelijk dreef de man enkele meters af en moest dan weer opnieuw enkele slagen maken om niet meegevoerd te worden.

Templar had inmiddels het rubberbootje losgegooid en was er ingesprongen. Hij sloeg de motor aan en tufte naar het midden van de rivier, waar Kualla een strijd op leven en dood voerde tegen een stroomversnelling, die hem en het meisje dreigden mee te sleuren.

Templar stuurde het bootje tegen de stroom in, waardoor hij in rechte lijn op de beide mensen in het water afstevende. En hetgeen hij gevreesd had geschiedde inderdaad. Van twee kanten zag hij het gevaar naderen. De krokodillen, die aan de linkerover van de rivier hadden liggen doezelen in het riet, waren door de plons klaar wakker geworden en zagen een vette hap aan hun neus voorbijgaan. Onmiddellijk kwamen er twee in actie, die met grote snelheid naar het midden van de rivier zwommen. Templar schreeuwde Kualla toe, dat er krokodillen op hem afkwamen. Hij raadde hem aan het meisje los te laten en een goed heen-

komen te zoeken, doch de man scheen niet langer voor rede vatbaar. Hij zwom moeizaam voort het meisje achter zich aanslepend. Toen bleef Templar niets anders over dan door middel van zijn karabijn de krokodillen op een afstand te houden. Hij loste een paar schoten en een der krokodillen nam onmiddellijk een duik onder water ten teken dat hij getroffen was. De andere hield even zijn vaart in, doch zwom dan met nog krachtiger slagen op zijn prooi af. Templar stuurde het bootje recht op het ondiep af, nogmaals enkele schoten lossend. Doch het beest scheen ontreffbaar te zijn. Het sperde de geweldige muil open toen de rubberboot op enkele meters genaderd was. Templar's zenuwen waren tot het uiterste gespannen. Hij zag de enorme slag tanden, de diepe bek, de verschrikkelijke kaken, die weldra toe zouden slaan op de kant van het bootje. Steeds verder gingen de kaken van het dier van elkaar. Templar ging rechtop staan, legde zijn geweer aan en loste zes schoten in de keel van het beest. Het maakte een vreselijk geluid en verdween onmiddellijk in de diepte.

Onmiddellijk gooide Templar het roer om en achtervolgde het spartelende paar in het water, dat weldra de oever bereikt zou hebben. Hij zette het bootje tot de grootste snelheid aan en bereikte tegelijk met Kualla en Maryse het riet van de oever. Hij gunde zich geen tijd om het vaartuig vast te leggen. In minder dan geen tijd was hij overboord gesprongen, waadde enkele meters met zijn laarzen door het lauwe water en diende de zwarte prins dan een dreunende slag met de kolf van zijn karabijn toe op het achterhoofd. Het leek even alsof de schedel barstte onder de zware druk van het harde hout. Kualla zakte als een zoutzak in elkaar en verdween met zijn gezicht in het riet van de oever.

Onmiddellijk greep Templar Maryse om het middel, beurde haar op en waadde langs de oever achter het rubberbootje aan, dat snel afdreef. Het gelukte hem inderdaad het ranke vaartuig te pakken te krijgen. Hij zette Maryse er in, sprong er dan zelf in en tufde terug naar de plaats waar Kualla in het riet was gevallen. Onderwijl schreeuwde hij de rustende soldaten op de oever iets toe, dat noch Templar noch de soldaten konden begrijpen. In elk geval maakte hij de mannen duidelijk, dat zij Kualla uit het water moesten trekken of dat hij anders zou verdrinken.

Drie soldaten sprongen overeind en begaven zich naar de plaats waar hun prins was neer-

gevallen. Zij trokken hem aan handen en voeten op het droge en keerden dan terug naar de plek waar hun kameraden lagen te rusten.

Templar vond het vreemd, dat de mannen zich zo weinig aantrokken van het lot van hun toekomstige vorst. Ze behandelden hem alsof hij een verzopen hond was.

Later verklaarde Odette hem, dat een Yabori altijd respect en eerbied heeft voor zijn keizer, behalve wanneer deze getoond heeft in een gevecht de mindere te zijn. Kualla had dus voor goed de sympathie van zijn volk verspeeld omdat hij door de kolf van Templar's karabijn neer gesabeld was. Het kon hem overigens weinig schelen, want Kualla bleek een uiterst onbetrouwbaar mens te zijn, die weinig waarde hechte aan een gegeven woord en elk ogenblik met sluwe manipulaties voor de dag kwam.

Hij liet de prins derhalve voor wat hij was en stuurde het bootje weer in de richting van de Hurricane, waar ze door twee paar uitgestoken handen verwelkomd en aan boord gehaald werden. Maryse was uitgeput van angst, terwijl ze bovendien aardig wat van het stinkende water naar binnen had gekregen. Templar's eerste zorg ging dus uiteraard uit naar het meisje, dat medische hulp nodig had. Hij trok haar natte kleren uit, wikkelde haar in een wollen kamerjas en gaf haar dan een braakmiddel, waardoor het vies rivierwater er uit zou komen. Na een uurtje was haar toestand aanzienlijk verbeterd en viel ze in een diepe slaap.

— Zo, zei Templar toen hij weer in de salon teruggekeerd was. Ze ligt rustig te slapen. Morgen is ze weer de oude.

— Kunnen we vertrekken, sir? vroeg James, die nieuwe complicaties schijnbaar wenste te voorkomen en zich veiliger waande tussen de wolken.

— Ja, James, sluit de deur van de cabine maar. Ik trek de machine wel op.

Templar begaf zich naar de cockpit, liet de motoren op volle toeren draaien en liet het toestel dan langzaam naar voren taxieën. James was inmiddels naast hem komen zitten en keek scherp uit naar eventuele obstakels in de rivier.

De Hurricane kreeg steeds meer snelheid. Zij scheerde als een raket over de waterspiegel en dan liet ze de aarde plotseling beneden zich.

— Drijvers intrekken, beval Templar.

James trok de beide handles naar achteren en Templar drukte de stuurknuppel zo ver mogelijk tegen zijn buik.

De Hurricane stak haar glimmende neus brutaal de lucht in en vloog in pijlsnelle vaart de wolken tegemoet. De machine maakte een scherpe bocht en cirkelde even later over Yabori. Door de raampjes zag men honderden rieten hutten, het plein met de martelpaal, het stenen gebouw met de twee verdiepingen, het stijlvolle rotsgebergte op de achtergrond.

Templar slaakte een zucht en gaf zijn bediende naast hem een knipoogje.

— Zou je iets voelen voor een uitstapje naar Brighton, James? vroeg hij evenals enkele dagen geleden.

— Ja, nu wel, sir.

Templar schoot in de lach en liet de machine draaien waarna hij scherp in Noordelijke richting aanhield.

— We hebben nog acht duizend kilometer voor de boeg, James. Het is nu twee uur, dus tegen een uur of tien vanavond kunnen we in Engeland dalen.

— Maar, sir, we kunnen het toch makkelijk in vijf uur doen wanneer we gemiddeld vijftien honderd kilometer vliegen?

— Zeker, we kunnen er wel twee duizend halen. Maar de motoren hebben tijdens het noodweer van enkele dagen geleden te veel geleden, om nu het uiterste van hen te verlangen. Ik wil dat ze eerst grondig gereviseerd worden. Daarom wil ik het aantal toeren niet tot het maximum opvoeren, begrijp je.

— Ja, sir.

— Wat komt het er uiteindelijk op aan of landen.

— We vliegen zeker in één ruk door naar onze bungalow in Windsor, hè, sir?

— Natuurlijk, James. Met een zo grote schat aan boord zou ik niet graag op Croydon landen. Neen, het spul moet ongezien Engeland binnen komen. We hebben tenminste de eerste we nu om zeven of om tien uur in Engeland weken volop werk om de boel te verkopen en de opbrengst zo goed mogelijk te besteden. Ik mag dat soort werk graag doen, weet je, James. Het geeft je een gevoel van voldoening, een bepaalde zekerheid, dat je toch niet helemaal voor niets op deze wereld leeft.

— Ja, sir, ik begrijp het. Ik ken uw standpunt voldoende om het ook tot het mijne te maken.

— Fijn, James, je bent een kerel naar mijn hart, dat weet je wel.

— Dank u wel, sir.

Er werd verder niet veel meer gesproken. Toen de Hurricane boven de Soedan vloog, gaf

Templar de stuurknuppel over aan James en verliet hij de cockpit om te gaan zien hoe Maryse het maakte. Het meisje lag nog steeds in een diepe slaap. Haar ademhaling en polslag waren rustig en Templar verliet op zijn tenen weer de slaapkamer.

— Alles goed? vroeg Odette, die in een fauteuil zat te lezen.

— Uitstekend, antwoordde Templar. Je moest maar eens een kopje thee zetten, beste kind. Ik weet wel, dat jullie in Frankrijk liever koffie drinken, maar je bevind je thans op Engels grondgebied en bovendien moet je je schikken naar de regelen van het huis.

Odette had er niet in het minst bezwaar tegen. Ze begaf zich naar het keukentje en tien minuten later bracht ze Templar en James een geurige kop thee.

— Sir Neville, vroeg het meisje enkele ogenblikken later. Zou het veel gevraagd zijn wanneer u over Parijs vloog op weg naar Engeland?

Templar begon te lachen. Hij gaf haar een knipoogje en zei:

— Je bent toch een echte Française, hè? Er is maar één land in de hele wereld, en dat is Frankrijk. En Josephine Baker heeft dat over-dreven vaderlandsgevoel van jullie nog gesterkt door haar liedje „J'ai deux amours: mon pays et la France". Is het niet zo?

— Misschien wel. Maar vliegen we over Parijs?

— Natuurlijk. Parijs ligt trouwens op onze route. We zitten nu boven de Engels-Egyptische Soedan. Van hier vliegen we over Lybië naar Rome en over Parijs naar Windsor. Maar al had ik er duizend kilometer voor moeten omvliegen, dan nog had ik aan je wens gehoor gegeven.

— Vous êtes un chéri, antwoordde ze eenvoudig met een beminnelijk glimlachje.

- o -

De weken die volgden werden voor Templar en James geheel in beslag genomen met de verkoop van het goud en de juwelen, hetgeen zeer voorzichtig diende te geschieden. Doch na precies drie weken lagen er niet minder dan £ 458.900 pond in Templar's brandkast. In de week, die volgde, werden honderden brieven verstuurd naar adressen, welke alle nauwkeurig in Templar's cartotheek geregistreerd stonden. Adressen, waar mensen woonden, die op gezette tijden enkele biljetten van tien pond ontvingen, omdat Templar wist, dat het lieden waren, die

dit geld goed besteedden en meer verdienden dan de wereld hun toekende.

In Surrey werd de eerste steen gelegd voor een enorm ooglijders-instituut, alle stedelijke hospitalen van de stad Londen ontvingen een belangrijke gift. een groot bedrag werd overgemaakt ten behoeve van het zendings- en missiewerk, kortom het hele bedrag werd op zeer nuttige wijze besteed en in vele gezinnen heerste vreugde en dankbaarheid. Templar bleef echter de man achter de schermen, de philanthroop, die niet om eer en aanzien gaf. „Doet goed en ziet niet om" luidde zijn devies en hij voelde zich er wel bij.

Enkele dagen later vond hij tussen zijn ochtendpost een brief, die onmiddellijk zijn aandacht opeiste. Ze kwam per luchtpost en het poststempel was dat van Leopoldville, de hoofdstad van de Belgische Congo. Nog voordat hij de brief geopend had wist hij wie de afzender was, hoewel deze niet op de achterzijde vermeld stond.

De inhoud van de brief luidde:

„Zeer Geachte Sir Neville Carlisle,

„Bij deze veroorloof ik mij u te berichten, „dat ik na een tocht van vele, lange weken „eindelijk in Leopoldville ben aangekomen „en dat ik binnen enkele dagen sloop zal „gaan naar Europa, waar ik een viertal „vrienden wens te bezoeken. Ik achtte het „mijn plicht u nauwkeurig van mijn voor- „nemens op de hoogte te stellen aangezien „ik tijdens ons afscheid zeer sterk de in- „druk kreeg, dat u aan mijn woorden niet de „juiste waarde hechtte, welke zij toch al- „leszins verdienden. Daarom, Sir Neville, „deze brief, welke u — naar ik mag hopen „— in goede gezondheid mag bereiken. Mijn „bezoek aan Engeland zal slechts van korte „duur zijn, aangezien ik onmiddellijk na het „afhandelen van mijn zaken via Parijs naar „mijn vaderland wens terug te keren.

„Ik heb de eer u te groeten, Sir Neville.

Hoogachtend,

Prins Kualla van Yabori"

Templar las de brief enkele malen over en moest toegeven, dat de man gelijk had. Hij had inderdaad niet de juiste waarde aan Kualla's woorden gehecht; hij had de dreigementen als bluf beschouwd. Doch nu hij zag, dat de man de mijlenlange tocht door de Congo had ondernomen om een boot naar Europa te krijgen, moest hij toegeven, dat Kualla's dreigementen

niet uit ijdele woorden hadden bestaan.

Hij moest onmiddellijk Odette in Parijs op de hoogte stellen van Kualla's komst. Het zou beter zijn wanneer het meisje naar Londen kwam, waar Templar haar tegen de door krankzinnigheid gedreven inboorling zou kunnen beschermen. Beter althans dan wanneer zij in Parijs zou vertoeven.

Nog diezelfde avond had hij een lang telefonisch onderhoud met Odette en de volgende avond arriveerde zij op het vliegveld van Croydon, waar Templar op haar wachtte.

— Dus toch, hè? waren haar eerste woorden.

— Ja, Kualla is op komst. Met enkele weken zal hij wel voor ons neus staan.

— We kunnen het beste de politie in de arm nemen, Sir Neville, vond Odette.

— Ik denk er niet aan. Stel je voor, dat Kualla de politie zou laten weten, dat we hem voor een half miljoen bestolen hebben. Neen, Odette, laat deze hele affaire maar aan mij over. Ik heb in mijn loopbaan voor hetere vuren gestaan. Ik zal Kualla een prettige ontvangst bereiden....

EINDE.

Over 14 dagen verschijnt: no. 46

DE ECHO VAN HET OERWOUD

Aan onze lezers!

De overweldigende belangstelling voor de kosteloze verloting in nr. 43 en de niet mindere belangstelling voor de gratis proefnummers van onze andere uitgaven

SPIONNAGE

en

Gentlemen

MAGAZINE

bewijzen ons, dat onze uitgaven zeer op prijs gesteld worden. Dit bracht ons tot nieuwe activiteit, waarvan iedereen kan profiteren Hij of zij, die tenminste 4 nieuwe jaar-abonnées aanbrengt op een onzer uitgaven, krijgt hiervoor een

GRATIS JAAR-ABONNEMENT NAAR KEUZE

DE ABONNEMENTSPRIJZEN ZIJN	Nederland	België
John Templar (24 nummers)	f 7.75	fr. 125.-
Spionnage (24 nummers)	f 6.50	fr. 105.-
Gentlemen Magazine (12 nummers)	f 5.-	fr. 90.-

(bij vooruitbetaling per Giro of postwissel.)



UITGEVERSBEDRIJF

'S-GRAVENHAGE

SPIUISTRAAT 9 - Tel. 114096 - Giro 532216

Voor België: DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN
KORTEMARKSTRAAT 18 - Telefoon 95895 - P.C. 403672